

உருமாறும் பழமொழிகள்

என் சிசுவநாஜா

398.
9
SEL

ST 1530

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

உருமாறும் பழமைநீர்கள்

என். செல்வராஜா

வெளியீடு:
அய்யாத்தி நூலக சேவைகள்
ஆகைக் கோட்டை
யாழ்ப்பாணம்

நூலியல் தகவல்

- தலைப்பு : உருமாறும் பழமொழிகள்
ஆசிரியர் : என். செல்வராஜா
பதிப்பு : முதற்பதிப்பு 1988
இரண்டாம் பதிப்பு 1995
வெளியீடு : அயோத்தி நூலக சேவைகள்,
ஆனைக்கோட்டை, யாழ்ப்பாணம்.
பக்கங்கள் : (9) 3ப.
அச்சுப்பதிவு: 27 Whitecroft Road, Luton, Bedfordshire,
LU2 OJS, United Kingdom.
பதிப்புரிமை : ஆசிரியர். (1988)

Bibliographic data

- Title : Uru Maarum Pazhamozhikal
Subject : Nonfiction; Folklore: Proverbs.
Author : N.Selvarajah
Edition : First Edition, 1988; 2nd edition, 1995.
Publishers : Ayothy Library Services, Anaicoddai,
Jaffna, Sri Lanka.
Pages : (9), 31p.
Printers : (Desk Top Publishing) 27, Whitecroft Road,
Luton, Bedfordshire, LU2 OJS, United
Kingdom.
Copy Right : Author, (1988)

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை 1

ஓர் அறிமுகம் 01

உருமாறும்பழமொழிகள் 04

பழமொழிகளும் சமய போதனைகளும் 09

பழமொழிகளும் பெண்நிலையும் 17

பழமொழிகளும் புதுக் கருத்துக்களும் 21

முடிவுரை 31

❀

ADDITIONAL COPIES CAN BE OBTAINED FROM
MR. N.SELVARAJAH, 27, WHITECROFT ROAD,
LUTON, BEDS, LU2 OJS, UNITED KINGDOM.
TELEPHONE 01582 616070

அச்சுப்பதிவு
அயோத்தி நூலக சேவைகள்

01582 616070

அணிந்துரை

மக்களின் அனுபவப் பிழிவாகவும் நீதி மொழிகளாகவும் வாழ்வின் பல்வேறு விடயங்களையும் சுட்டிக்காட்டி, மக்களுக்கு அறிவு போதிப்பனவாகவும் மக்களது மொழிநடையில் அமைந்தனவாகவும் உள்ள வாசகங்களே பழமொழிகளாகும். நாட்டார் இலக்கிய வடிவங்களான பாடல்கள், கதைகள், விடுகதைகள், பழமொழிகள் என்பனவற்றுள் பழமொழிகளுக்குள்ள அதிவிஷேட பண்பும் சிறப்பும் யாதெனில் அவை அன்றாட வாழ்க்கையில் எப்போதும் மக்களது உரையாடலில் பயன்படுத்தக் கூடியனவாக இருப்பதாகும். மதிநுட்பம், அறிவு, மரபு, பழக்கவழக்கம் என்பனவற்றின் கொள்கலமாகவும், சமகால நிகழ்வுகளையும் சிந்தனைகளையும் பொருத்திக் காட்டுவனவாகவும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் ஆற்றல் மிக்க சக்தியுடையனவாகவும் பழமொழிகள் விளங்குகின்றன.

மக்களது சிந்தனைகள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், உறவுமுறைகள் முதலியனவற்றின் மரபுரீதியான வடிவக் கட்டுமானங்களை மிகச் சுருங்கிய வசனங்களிலோ, தொடர்களிலோ, கொண்டமைவனவே பழமொழிகள். இவை சமுதாயப் படைப்புக்கள் (Creation of Community) எனக் கொள்ளத்தக்கவை. ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்களின் அல்லது நாட்டினரின் சமுதாய மரபுகள், நம்பிக்கைகள், தொழில்முறைகள், சமுதாயக் கோட்பாடுகள், மருத்துவமுறைகள், இருப்பிட வசதிகள், மக்களின் மனோவியல்புகள், சிந்தனைகள் என்பன போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களை அறிந்து கொள்வதற்கும் பழமொழிகள் துணையாக அமையத்தக்கன.

பழமொழிகள் மக்கள் புழங்கும் நாணயங்கள் என்று மதிப்பிடும் ரஷ்யா, பழமொழி அறிவிலிருந்து ஊற்றெடுத்தவை எனப் புகழ்கின்றது. வானம் இடிந்து வீழ்வதில்லை, பழமொழி பொய்ப்பதில்லை என்கின்றது ஜேர்மனி. பழமொழிகளில் உலகக்கண்ணோட்டம் அமைந்திருக்கக் காணலாம். அவை

ஒரு தேசத்துக்கோ அல்லது ஒரு மொழியினருக்கோ உரிமையல்ல. அவை உலகப் பொதுவானவை. எனினும் அவை வழங்கும் நாட்டிற்கும் அம்மக்களின் மனோபக்குவத்திற்கும் வாழ்க்கை முறைகளுக்கும் ஏற்ற வகையில் அவற்றைக் குறித்துக் காட்டும் தன்மை வாய்ந்தனவாக அவை விளங்குவதோடு காலதேச விகற்பங்களுக்குட்பட்ட கருத்து மாற்றங்களுக்கும் ஏற்ப மாற்றம் பெற்று வந்திருப்பதை ஒவ்வொரு மொழியிலுமுள்ள பழமொழிகளை ஒப்பிட்டு ஆராயும்போது அறிந்து கொள்ளலாம்.

பழமொழி இலக்கியத்துறையில் அனைத்துலக நபுணராகத் திகழ்ந்த ஆர்ச்சர் ரேயிலர் (Archer Tylor) என்பவரின் **The Proverb** என்ற பழமொழித் தொகுப்பு 1931 இல் வெளிவந்தது. பழமொழிகளின் தோற்றநிலை அவற்றின் பொருளடக்கம், மொழி நடை, பழமொழிகளை ஒத்த ஏனைய வடிவங்கள் முதலான விடயங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் மேலை நாடுகளில் விரிவாக நடைபெற்றுள்ளன. மொழிவளம் செறிந்த இனத்தவரின் பழமொழிகள் பொதுவாக பழமொழி அகராதித் தொகுப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன. அதே வேளையில் பூர்வீகக் குடிகள், இனக்குழுக்கள் என்போரது பழமொழிகளும் நாட்டாரியல் அறிஞர்களால் தொகுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

தமிழ் மொழியில் நாட்டார் வழக்கில் மட்டுமன்றிச் செந்நெறி இலக்கிய மரபிலும் பழமொழிகள் பேணப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. தொல்காப்பியரே பழமொழிகளைப் பற்றி இலக்கணம் கூறியிருக்கின்றார். அவர் கருத்துப்படி *பழமொழிகள் நுட்பமும், சொற்சுருக்கமும், பொருட்பெருக்கமும், சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் தன்மையும், விழுமிய பொருளும் குறித்த பொருளை முடித்தற்குக் காரணமானதாய் கருவியாய் அமைதல் வேண்டும்* என்றார். (தொல். செய். 170 சூத்.)

கற்றறிந்த புலவர்களும் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தித் தமிழ் இலக்கியத்தை வளம்படுத்தியிருக்கிறார்கள். சங்க கால அகப் புறப் பாடல்களிலே பழமொழிகள் பெரிதும் பயின்று வருகின்றனர். அன்றியும் பழமொழிகள் கூறும் கருத்துக்கள்

III

உண்மையானவை, அவை என்றும் மாறாதவை என்ற நம்பிக்கை மக்களிடம் இருந்தமையை அகநானூறு 101 ஆம் செய்யுளால் அறிகின்றோம். அறநூல்களிலும், பக்திப் பாடல்களிலும் காவியங்களிலும் பழமொழிகள் பல்கிப் பெருகிக் காணப்படுகின்றமை தனிநூலாக எழுதி வெளியிடத்தக்க ஆய்வுப்புலமாகும். அத்துடன் தமிழிலுள்ள பழமொழி நானூறு, தண்டனையார் சதாகம் என்பனவும் இவ்வகையில் ஆராயத்தக்கனவாகும்.

தமிழ்மக்களின் மத்தியில் வாய்மொழி மரபில் வழங்கி வந்த பழமொழிகளை முதன்முதலாகப் பேர்சிவல் பாதிரியார் (Rev. P.Percival) சேகரித்து அவற்றை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் **Tamil Proverbs with their English Translation** என்ற பெயரில் 1842 இல் வெளியிட்டார். கருப்பண்ணபிள்ளை குப்புசாமி நாயுடு என்பவர் பழமொழித் தீரட்டு என்ற நூலை 1888 இல் பதிப்பித்தார். இவற்றைத் தொடர்ந்து 1894 இல் ஜோன் லாசரஸ் (John Lazarus) என்பவர் தமிழ்ப் பழமொழிகளைத் தொகுத்து **A Dictionary of Tamil Proverbs** என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். சென்னை அரசாங்கத்தின் முயற்சியினால் 1896 இல் ஒரு பழமொழித் தொகுப்பும் 1899 இல் ஆங்கிலம் தமிழ் ஒப்பியல் பழமொழிகள் என்றொரு தொகுப்பும் வெளிவரலாயின. 1897 இல் எச். ஜென்சன் (H.Jensen) என்பவர் **A Classified Collection of Tamil Proverb** என்ற நூலை லண்டனில் வெளியிட்டார். எஸ். அனவரதவிநாயகம்பிள்ளையும் ஒரு பழமொழித் தொகுப்பை 1913 இல் உருவாக்கினார். அவருக்குப் பின் 1946 இல் 1001 அழர்வப் பழமொழிகள் என்ற தொகுப்பு வெளிவந்தது. தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் கழகப் பழமொழி அகர வரிசை என்ற பெயரில் 10450 பழமொழிகளைத் தொகுத்து 1952 இல் வெளியிட்டிருந்தது. 1957 இல் வி. கந்தகோபாலனின் பழமொழிக் கொத்து, தூர்க்காதாஸ், எஸ். கே. சாமி என்போரின் தமிழ்நாட்டுப் பழமொழிகள் கே.எஸ். லட்சுமணனின் தமிழகப் பழமொழிகள் 1962இல் வெளிவந்த தென்மொழிகளில் பழமொழிகள் முதலிய தொகுப்புக்கள் வெளிவந்தமை தமிழ்நாட்டிலும்

IV

ஈழத்திலும் பழமொழித் துறையில் காணப்பட்ட அதீத விழிப்புணர்வைக்காட்டுவதாகும். மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம் அவர்களும் பழமொழிகளில் பாண்டித்தியம் என்னும் ஒரு சிறு நூலை வெளியிட்டிருந்தார்.

ஈழத்துக்கே உரித்தான பழமொழிகளுள்ளன. அவற்றைச் சேகரித்து வெளியிட வேண்டும். பல்லாயிரக் கணக்கான பழமொழிகள் இன்னும் சேகரிக்கப்படாமல் வழக்கொழிந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. மருத்துவப் பழமொழிகளைச் சேகரித்துத் தனி நூலாக வெளியிடும் முயற்சிகளில் கடந்த சில ஆண்டுகளாக முயற்சித்து வருகின்றேன்.

ஆடாதோடையைத் தின்றால் பாடாத ராகம் பாடலாம்: கண்ணுக்குத் தெளிவு பொன்னாங்கன்னி: விளாம்பழமும் கரும்பும் விக்கலுக்கு எமன். என்பன போன்ற பழமொழிகள் நம்நாட்டில் ஏராளம். இவற்றைச் சேகரித்து எனக்கு அனுப்பினால் நன்றியுடன் எனது நூலில் சேர்த்துக் கொள்வேன்.

இவ்வரிசையில் நாட்டார் இலக்கியத் துறையில் ஈடுபாடு கொண்டு பத்திரிகைகளில் இத்துறை சார்ந்த கட்டுரைகளை எழுதி வருகின்ற என். செல்வராஜா அவர்கள் உருமாறும் பழமொழிகள் என்ற இந்நூலை எழுதியிருப்பதையிட்டுத் தமிழ் உலகு அவருக்கு நன்றி கூறக் கடப்பாடுடையது. வாய்மொழி மரபில் காலங்காலமாக வழங்கி வரும் பழமொழிகள் சொல்லிலும் பொருளிலும் மாற்றம் பெற்று வழக்குப் பெறுதல் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. இந்நிலையில் பழமொழியின் உண்மையான பொருள் நிலை திரிந்து விபரீதமான கருத்துப் புலப்பாடு ஏற்படுவதுமுண்டு. இதனை உற்றுணர்ந்த நூலாசிரியர் இவ்வாறு உருமாற்றம் பெற்று வழங்கும் சில பழமொழிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து உரிய விளக்கம் கொடுத்து உரு மாறியவற்றுக்குப் பழைய வடிவமும் பொருளும்பொருந்த விளக்கம் தந்திருக்கும் பாங்கு பாராட்டுதற்குரியதாகும்.

இந்நூலிலிருந்து உதாரணமாகச் சில பழமொழிகளை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவன் அரை வைத்தியன் (இதில் வேரைக் கண்டவன் என்பது புது விளக்கம்), புதுமைக்கு வண்ணான் பறைதட்டி வெளப்பான் (இதில் கரை என்பது புது விளக்கம்), இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவான், சட்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும் (இவற்றுக்கு சமய ரீதியில் விளக்கம் கொடுத்திருத்தல் பொருத்தமானதே), பந்திக்கு முந்து படைக்குப் பிந்து (இதில் பண்டைத்தமிழர் போர்முறை ரீதியான புது விளக்கம் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது), மண்குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கலாமா (மண் குதிர் என்ற தொடரைப் பொருத்திக் கூறியிருக்கும் விளக்கமும் விதந்து கூறத்தக்கதாகவுள்ளது.) முழு வாக்கியமும் உரு மாறிய பழமொழிகள் சிலவற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். உதாரணம், குறிவைக்கத் தப்பாது இராமசரம் என்பது குருவிக் கேற்ற இராமேஸ்வரம் என்றாயிற்று.

வழக்கிலுள்ள பழமொழிகளிற் சில பொருள் புரியாதனவாகவும் விபரீதமான பொருள் தருவதாகவும் காணப்படுகின்றன. அவற்றைத் தக்க முறையில் அறிந்து கொள்வதற்கு இத்தகு நூல்கள் மேலும் வெளிவர வேண்டும். இம்முயற்சியில் திரு. செல்வராஜா அவர்கள் மேலும் ஈடுபட்டுழைக்க வேண்டும் என்பதே எமது விருப்பம். இந்நூலைத் தமிழன்பர்கள் வரவேற்று அவரை மேலும் இத்துறையில் ஊக்கப் படுத்துவார்கள் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

கலாநிதி. இ.பாலசுந்தரம்
சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுரையாளர்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி.
இலங்கை
05.09.1988

அத்தியாயம் ஒன்று

ஓர் அறிமுகம்

நமது முன்னோரின் வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் பழமொழிகள் எனப்படுமவாய்மொழி இலக்கியத்தின் வாயிலாக நாம் நாளாந்தம் அறிந்து வருகின்றோம். பண்டைய நாணயங்கள், கல்வெட்டுக்கள் போன்ற பல சான்றுகளின் மூலம் நாம் வரலாற்றுக் காலத்தை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வதைப் போன்றே பழமொழிகள், மரபுத்தொடர்கள் வாயிலாக நம் முன்னோரின் சமூக வாழ்க்கை முறைகளையும் அவர்களது நம்பிக்கைகளையும் அனுபவங்களையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

நாணயங்கள், கல்வெட்டுக்கள் போன்றவை பண்டைய அரசர்களதும் உயர் குடியிற் பிறந்த மேனிமக்களினதும் வரலாற்றைக் கண்டறிய உதவுபவை. ஆனால் பழமொழிகளோ ஒரு நாட்டின் இதயமான கிராமத்தின் குடிமக்களது நாகரீகங்களை, அவர்களின் கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கம், பண்பு போன்றவற்றை நன்கு உணர்த்தும் காலக்கண்ணாடியாகும்.

நம் மூதாதையர் தம் வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் சுருக்கமாக, பொருட்செறிவு மிக்க ஓரிரு சொற்றொடர்களின் மூலம் தம் சந்ததியினருக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளனர். அவை இன்று மரபுத்தொடர், உவமைத்தொடர், பழமொழி, நகைமொழி என்று பல்வேறு பெயர்களுடன் எமது தமிழ்மொழியை செழுமைப்படுத்தி வந்துள்ளன.

18ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே தமிழில் பழமொழிகளைத் தொகுத்து நூலுருவாக்கும் பணிகள் ஆரம்பமாகியிருக்கின்றன. 1848ம் ஆண்டில், வணக்கத்துக்குரிய பிட்டர் பேர்சிவல் பாதிரியார் அவர்களின் முயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்தில் அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சகத்தில் திருட்டாந்த சங்கீரகம் என்ற நூல், 1873 தமிழ்ப் பழமொழிகளுடனும் அவற்றின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடனும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் காணப்பட்ட பழமொழிகளில் பெரும்பகுதி யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டில் அக்காலகட்டத்தில் வழக்கிலிருந்தவையாகும். பேர்சிவல் பாதிரியாரைப் போன்றே வணக்கத்துக்குரிய லோங் பாதிரியார் அவர்கள் 1881ம் ஆண்டில் கீழைத்தேசப் பழமொழிகள் (Eastern Proverbs and Emblems) என்ற தலைப்பில்லண்டன் நகரில் ஒரு நூலைத் தொகுத்து வெளியிட்டார். அன்றைய காலகட்டத்தில் மிஷனரிமாருக்குக் கிராமங்களில் தமது சமயப் பிரச்சாரங்களை மேற்கொள்வதற்குப் பழமொழி இலக்கியம் பெரிதும் துணை செய்துள்ளது.

2 உருமாறும் பழமொழிகள்

பேர்சிவல் பாதிரியாரின் பழமொழித் தொகுப்பு நூலின் தொடர்ச்சி எனக் கருதப்படும் மற்றொரு நூலை 1894ம் ஆண்டளவில் ஜோன் வாசரன் என்ற அறிஞர் வெளியிட்டிருந்தார். தமிழ் பழமொழி அகராதி என்ற அந்த நூல் 9500 பழமொழிகளைக் கொண்டிருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில், தமிழ்ப் பழமொழித் தொகுப்பு நூல்கள் பல அறிஞர்களின் அரிய முயற்சியால் காலத்துக்குக் காலம் வெளிவந்துள்ளன. அவை வரிநாயகம் பிள்ளை, வி. கந்தகோபாலன் போன்றோர் இவர்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்களாவர்.

அறிஞர்களின் இடையறாத முயற்சிகளின் விளைவாகக் கர்ணபரம்பரையாகப் பிரதேசரீதியில் வழங்கி வந்த இவ்வாழ்மொழி இலக்கியம் நூலுக்குக் கொண்டு தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனக்கென அழியாதவொரு இடத்தினைப் பிடித்து விட்டது.

இவர்களது தொகுப்பு முயற்சிகளையடுத்து பழமொழிக்கு விளக்கம் எழுதி அதன் ஆழமான கருத்துக்களை மக்களுக்குப் புலப்படுத்தும் பணியில் வட்டுக்கோட்டை மு.இராமலிங்கம், வித்துவான் F.X.C. நடராஜா போன்றோர் ஈடுபட்டு உழைத்தனர்.

இன்றைய காலகட்டத்தில் கிராமங்களிலும் கூட நடைமுறை உரையாடல்களில் பழமொழியின் பாவிப்பு அருகி் வருவதைக் காணமுடிகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகட்டத்திலும் பழமொழி இலக்கியம் பல்வேறு ஊடகங்களின் மூலம் மக்களிடையே பழக்கத்திலிருந்து வந்துள்ளதை இலக்கிய அறிஞர்களின் ஆர்வுகளிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. நாவல் இலக்கியத்தில், நாடகங்களில், நாட்டுக் கூத்துக்களில் மட்டுமன்றி சாதாரண கிராமவாசிகளின் நாளாந்தப் பேச்சுவழக்கிலும் கூட பழமொழிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இவை யாவும் காலப்போக்கில் ஒதுங்கி விட்டமையால் இன்று நூல்களில் மட்டுமே பழமொழிகள் இடம்பெற்று வரும் சூழ்நிலை தோன்றியுள்ளது. தமிழ் இலக்கியத்தில் அண்மைக்காலங்களில் தோன்றியுள்ள புதிய அலைகள் பழமொழிகளைக் கரையொதுக்கி வருவதை இன்றைய சந்ததியினர் அவதானிக்கக் கூடும்.

வெகுஜன கலாச்சாரத்தின் வேகமான வளர்ச்சி, உரைநடைகளில் பெரும் பாதியை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அன்றாட வாழ்வில் இன்று எழுது உரையாடல்களில் பழமொழிகள் புகுத்தப்பட்டுச் சுவை சேர்க்கப்படுவது குறைந்து வருகின்றன.

3 உருமாறும் பழமொழிகள்

இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பழமொழிகள் நகைச்சுவை உணர்வைக் கூட்டும் வகையில் உரையாக்கங்களில் புகுத்தப்பட்டன. மாறிவரும் கலாச்சாரத்தின் வேகத்தினால் இத்தகைய உரைநடைகள் வலுவிறந்து அதன் பயனாகப் பழமொழி இலக்கியம் பொலிவிறந்து விட்டது. பழமொழிகளில் பல இன்று அவற்றின் அசல் கருத்திலிருந்து வரவி, புதுக் கருத்துக்களைப் பெற்றுப் புதுமொழிகளாகப் பழக்கத்தில் உள்ளன. எது அசல் எது நகல் என்று அறியமுடியாதபடி இருவகைக் கருத்துக்களும் நடைமுறைப் பயன்பாட்டுக்கு ஏற்புடையதாக உள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

பழமொழிகள் மரபுத்தொடர்கள் போன்றவற்றில் காலப் போக்கில் ஓரிகு எழுத்துக்கள் சேர்வதாலோ, அல்லது விடுபடுவதாலோ சொற்களில் இரட்டை அர்த்தம் தொனிப்பதாலோ இத்தகைய திரிபுகள் ஏற்படக் கூடிய சாத்தியம் உண்டு. காலத்துக்குக் காலம் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் கருத்து மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப இத்தொடர்களின் சொற்கள் நாகூக்காக மாற்றப்படுவதும் மருவல்களுக்குக் காரணமாகும். இன்று நடைமுறையில் அறிந்தோ, அறியாமலோ இத்தகைய மாற்றங்களுடன் பழக்கத்திலுள்ள பழமொழிகள், உவமைத் தொடர்கள், மரபுத் தொடர்கள் போன்றவற்றைத் தொகுத்து அவற்றின் இரட்டைக் கருத்துக்களையும் வாசகர் முன் வைப்பதே இச்சிறநூலின் நோக்கமாகும்.

அத்தியாயம் இரண்டு

உருமாறும் பழமொழிகள்

கடலின் மேற்பரப்பிலிருந்து பார்க்கும் போது அதன் ஆழம் நம் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. கடலின் அடியில் கிடக்கும் முத்துக்களும், கிளிஞ்சல்களும் கூட நம் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. மூச்சை அடக்கி, உள்ளே ஆழமாகச் சென்றால்தான் கடலின் அடியில் உள்ள முத்தை எம்மால் எடுக்க முடியும்.

பழமொழியும் அவ்வாறே: பழமொழிக் கடலில் சமய உண்மைகள், மெய்ப்பொருள் நுட்பங்கள் ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் யாவும் மறைந்து கிடப்பதை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்ப்பவர் கண்களால் கண்டுகொள்ள முடிவதில்லை. இலைமறை காய்கள் போல விளங்கும் இப் பேருண்மைகள், நுண்மான் நுழைபுலத்துடன் கூர்ந்து ஆராய்ந்தால் தான் புலனாகும். இல்லாவிட்டால் பழமொழியின் பருப்பொருளும் பொதுப்பொருளும் புரியாமேயன்றி நுண்பொருள் விளங்காது.

ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவன் அரைவெத்தியன்

வைத்தியத்துறையில் ஈடுபட்ட ஒருவரை விமர்சிக்கும் போது நாம் இந்தப் பழமொழியைப் பயன்படுத்தத் தவறுவதில்லை. வைத்தியர் தந்த மருந்து நோயாளிக்குப் பயன் தராமல் போனதும் பழியை வைத்தியர் மேல் போடுகின்றோம். மருந்தை நோயாளி ஒழுங்காகக் குடிக்கின்றாரா என்பது வேறு கதை. வைத்தியரின் சிகிச்சையில் ஏதோ கோளாறு உள்ளதென்று தீர்மானித்து, இந்த அரை வைத்தியனிடம் போனோமே என்று அங்கலாய்க்கின்றோம். எமக்கு நாமே ஆறுதல் வழங்குவதற்காக ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவன் தானே அரை வைத்தியனாக முடியும் என்று பழமொழியை வேறு துணைக்கு இழுத்துக் கொள்கின்றோம்.

உண்மையில் ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவன் தானா அரை வைத்தியன்? அப்படியானால் முழுவைத்தியனாவதற்கு ஒருவர் இரண்டாயிரம் பேரைக் கொன்று அனுபவம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இது சாத்தியமானதா? நம் மூதாதையர் அனுபவ மொழியாக விட்டுச் சென்றவை இத்தகைய அர்த்தமற்ற பழமொழிகள் தானா என்ற சந்தேகம் நமக்கு எழ

வேண்டிய அவசியமேயில்லை. காரணம், மேற்கண்ட பழமொழியில் ஒரு சிறு மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டது. பேர் என்ற இடத்தில் வேர் என்று வந்தால் பழமொழியின் அர்த்தம் வேறுபட்டு நிற்பதை உணர முடியும். வைத்தியர் எத்தனையோ மூலிகைகளைச் சேகரித்து மருந்து தயாரிக்கின்றார். கஷாயம், களிம்பு என்று விதம் விதமாகத் தயாரிக்க அவர் பல வேர்களையும், இலைகளையும், மரப்பட்டைகளையும் இன்னும் பலவற்றையும் பயன்படுத்துகின்றார். நாம் பூண்டு என்று ஒதுக்கும் தாவரத்தை அவர் மூலிகையாகக் கண்டு சேகரிக்கின்றார். அதன் மருத்துவ குணம்சங்களைக் கண்டறிந்து நோய் தீர்க்க அதனைப் பயன்படுத்துகின்றார். வைத்தியத்துறையின் பெருமையைப் பறைசாற்றும் வகையில் உருவாகியதே **ஆயிரம் வேரைக் கண்டவன் அரை வைத்தியன்** என்ற பழமொழியாகும். அருந்த அனுபவம் மிக்கவரே முழுமையான வைத்தியராகப் போற்றப்படுவர் என்பதை இப்பழமொழி நமக்குக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. வேர் என்பதை பேர் என மாற்றியதால் அதை அடுத்து கண்டவன் என்பது கொன்றவன் என்றாகி விட்டது.

புதுமைக்கு வண்டூதன் பதைதட்டி வெண்ப்பான்.

புதிதாக ஒரு வானொலிப் பெட்டியை நாம் வாங்குகின்றோம். வாங்கிய புதிதில் அதை மிகவும் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கத் தவறுவதில்லை. தூசு துரும்பு படாமல் நல்ல தூணியால் பேர்த்தி வைக்கின்றோம். வேறெவராவது அதை நெருங்கினாலே எமது மனத்துள் ஏதோ நெருடுகின்ற உணர்வு தோன்றிவிடும். தவறாகப் பயன்படுத்திப் புதிய வானொலிப் பெட்டியைப் பழுதாக்கி விடுவாரோ என்ற பயம்தான் அது. எம்மைத்தவிரவேறெவராவது அதை நெருங்கிட எம் மனம் இடம் கொடாது. அடிக்கடி அதைத் துடைத்துக் கொள்வோம். எல்லாம் எத்தனை நாளைக்கு?

ஒரு நண்பர், ஊரில் புதிய வியாபாரம் ஒன்று ஆரம்பித்தார். கிராமத்தில் வீட்டோடு ஒரு பெட்டிக்கடையை அமைத்தார். ஆரம்பத்தில் நல்ல வியாபாரம் புதுக்கடை, விலையும் மலிவு, ஊர்ச் சனங்களும் அந்தக் கடையே துணையென்று அயலிலுள்ள பழைய கடைக்காரரின் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தார்கள். நண்பரும் தன் வாடிக்கையாளரைக் கவர், பொலித்தீன் பைகளில் பொருட்களை விநியோகித்தார். பொலித்தீன் பைகள் இலவசமாகக் கிடைக்கின்றதென்றே சனங்கள் கடையை நாடத் தொடங்கி விட்டனர். கொஞ்சக்காலம் சென்றது. கடை புதுக்கடை என்ற எந்தானத்திலிருந்து ஊர்க்கடை என்ற வழமையான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பின் ஒருநாள் நண்பரின் கடைக்கு விஜயம் செய்திருந்தேன். வியாபாரம் வழமை போல நடை

பெற்றக் கொண்டிருந்தது - ஒரு சில மாற்றங்களுடன். இப்போதெல்லாம் நண்பர் பொலித்தன் பைகளில் போருட்களை வழங்குவதில்லை. தேவைப்பட்டவர் விலை கொடுத்துத் தான் பையையும் வாங்கிச் சென்றவண்ணமிருந்தனர். சனங்களும் அந்த மாற்றத்தை இயல்பாகவே ஏற்கத் தொடங்கிவிட்டிருந்தனர். அவர்களிடம் கேட்டால் ஒரு பழமொழிதான் அனைவரது வாயிலிருந்தும் வந்திருக்கும் என்பது தண்ணம்.

புதுமைக்கு வண்ணான் பறைகட்டி வெளும்பான் என்ற பழமொழி நமக்கு அதிகம் பரிச்சயமானதுதான். புதிதாக ஒரு வாடிக்கையாளர் கிடைத்து விட்டார் என்ற சந்தோஷத்தை ஒரு சலவைத்தொழிலாளி தெரு வழியில் பறைகட்டி அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்திச் சென்று துணிகளை வெளும்பான் என்பது தானே பொருள். இது சாத்தியமானதாக இல்லையல்லவா? இங்கும் ஏதோ உருமாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது. சலவைத் தொழிலாளிக்கும் பறைகட்டுதலுக்கும் தொடர்பு இல்லை. **பறை தட்டுதல்** என்பது காலத்தால் மாறிய சொற்றொடராகும். **கரை தட்டுதல்** என்பதே இப் பழமொழியின் பூர்வீகமாக இருக்கவேண்டும்.

புதிய வாடிக்கையாளர் கிடைத்து விட்டார். அவரைக் கவர ஆரம்பத்தில் எந்த ஒரு தொழிலாளியும் அதிக சிரத்தை எடுக்கவே செய்வார். இதற்கு வண்ணான் மாத்திரம் விதிவிலக்கா என்ன? வேட்டி, சேலை போன்ற முழு நள உடைகள் தொடர்ந்து அணிவதனால் அதன் கீழ்க் கரைப் பகுதி நிலத்தில் உராய்ந்து செல்கிறது. அப் பகுதியே அதிகம் அழுக்கடைவதுடன் உட்புறமாகச் சுருண்டும் விடுகின்றது. சுருளினால் மண் புகுந்து அடைந்து கிடக்கும். சலவைக்குப் போட்டதும் அதை சலவை செய்யும் போது சுருளை விரித்து மண்ணைத் தட்டி அழுக்கை அகற்றும் தொழில் நூட்பமே **கரை தட்டுதல்** என்பதும்.

புதிய வாடிக்கையாளருக்கு இந்தக் கரை தட்டும் வேலை சிறப்பாகவும் அவதானமாகவும் செய்யப்படும். ஏனெனில் புதிய வண்ணான் திறமையானவனா என்பதை வாடிக்கையாளர் வேட்டி, சேலைக் கரைகளைப் பார்த்துத் தானே கண்டுபிடிப்பார்கள். காலஞ் செல்லச் செல்ல கரைதட்டும் வேலையும் கரைதட்டி விடும்

தசக்ஷிகடாச் சீங்களம் தள் ரீடரிக்குச் சேதம்.

எமக்குத் தெரியாத, அதிகம் பழக்கமில்லாத ஒரு வேலையை

எடுத்துச் செய்ய முற்படுமபோது அதில் ஏதேனும் தவறுகள் நேர்ந்து விடக் கூடும். இத்தகைய தவறுகள் நேரும்போதா, அல்லது நோக் கூடும் என்று பயந்து முன்கூட்டியே பின்வாங்க முற்படும் போதோ கய ஆறுதல் தேடிக்கொள்ளும் பொருட்டு நாம் **தனக்கெடாச் சிங்களம் தன் பிடரிக்குச் சேதம்** என்ற பழமொழியைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்கின்றோம். இங்கு சிங்களம் என்பது தமிழ்ப் பிரதேசங்களில், **புரியாததொரு விடயம்** என்ற கருத்தைச் சுட்டி நிற்கிறது. இது என்ன சிங்களமெண்டு தெரியவில்லை, என்ன சிங்களம் கதைக்கிறாய்? என்பன போன்ற சொற்றொடர்கள் நாளாந்தப் பேச்சு வழக்கில் இருந்து வந்துள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வர்த்தகம், அரசாங்க உத்தியோகம் போன்ற பொருளாதாரத் தேவைகளின் நிமித்தம் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களில் ஒருசாரார் தம் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களிலிருந்து சிங்கள மக்கள் செறிந்து வாழும் தென் பகுதிக்குச் சென்று குடியேறினர். பண்பாடு கலாச்சார வேறுபாடுகளினாலும் அரசாங்கத்தின் இனவாதப் போக்கினாலும் இருசாராரும் இணைந்து வாழ்தல் என்பது அங்கு சாத்தியமற்றதாக இருந்து வந்துள்ளது. காலத்துக்குக் காலம் தலை தூக்கி வளர்ந்து வந்த வன்முறைகள், அடக்கு முறைகள் என்பன சாதாரண சமூக வாழ்வை நாடிச் சென்றிருந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியில் சிங்களச் சமூகத்தினருடன் பயம் கலந்த உறவினை ஓடும புனியம்பழமும் போல ஏற்படுத்திக் கொள்ளவே அனுமதித்தது.

வானொலி, திரைப்படங்களினூடாகப் பிரபல்யமானதும் தென்னிலங்கையைப் பகைப்புலமமாகக் கொண்டதுமான பெரும்பாலான தமிழ் நாடகங்களில் - குறிப்பாக நகைச்சுவை நாடகங்களில் - சாதாரணச் சிங்களவரின் பாத்திரப் படைப்பு, முரட்டுத்தனம் பொருந்தியதாகவே படைக்கப் பட்டுவந்துள்ளதையும் அவதானிக்கலாம்.

சிங்களப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழர் சிங்களவர்களுடனான தமது தொடர்புகளுக்காகச் சிங்கள மொழியைப் பேச வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்து வந்துள்ளது. முறையாகப் பயிலாது செவிவழியாகக் கேட்டுணர்ந்து பழகியதால் பேச்சு வழக்களுடனான சிங்களத்தையே இவர்கள் அன்றாடம் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் இரு மொழியின ருக்குமிடையிலமைந்த உரையாடல் தவறான வழியில் இட்டுச் சென்று சங்கடங்களுக்குள்ளாக்கியிருக்கக்கூடும். இத்தகைய ஒரு நிலையில் முரட்டுச் சிங்களவனின் கை அப்பாவித் தமிழன் ஒருவனின் பிடரியைப் பதம் பார்த்ததன் அனுபவ வெளிப்பாடாக இப்பழமொழி அமைந்திருக்கலாம்

என்று சிந்திக்க இடமுண்டு.

தனக்கொடாச் சிலம்பம் தன் பிடரிக்குச் சேதம் என்றொரு பழமொழியும் சமகாலத்தில் வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சிலம்பம் என்பது வீர விளையாட்டுக்களில் ஒன்று. கழி வீசுதல் முதலிய படைக்கலைப் பயிற்சியினை சிலம்பம் என்று வழங்குவர். தவறாகக் கையாளும் போது கழியானது, அதைப் பயன்படுத்துபவரின் பிடரியையே பதம் பார்த்து விடும் ஆபத்தும் இவ்வீர விளையாட்டில் உண்டு. இதனை அடிப்படையாக வைத்து **தனக்கொடாச் சிலம்பம் தன் பிடரிக்குச் சேதம்** என்ற பழமொழி வழக்கில் வந்திருக்கக் கூடும்.

சிலம்பம் என்பதற்குத் தந்திரோபாயம் என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு. (பார்க்க: Tamil Lexicon, Vol.3, University of Madras, 1982: p.1435) சிலம்பத்திற் றீரிந்து றீட்டு... என்ற அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில் வரும் ஓர் அடியில் இச் சொல் கையாளப் பட்டுள்ளதாக அறிய முடிகின்றது.

தந்திரோபாயங்கள் தவறான விளைவுகளைக் கொண்டு வரும் போது அதன் பலாயலன் கசப்பானதாகவும் பிறரால் கண்டிக்கப் படக் கூடியதாகவும் அமையும். எனவே சிலம்பம் என்பதற்கான மேற்கூறப்பட்ட இரு வேறு கருத்துக்களும் இப்பழமொழியின் அடிப்படை அர்த்தத்துக்கு ஊறு செய்யாதனவாகவே காணப்படுகின்றன.

இங்கு வேறும் ஒரு பதம் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்படுதலும் பொருந்தும். சிலம்பல் என்பது ஓயாது வீண் பேச்சுப் பேசுவனைக் குறிப்பிடும் சொல்லாகும். (A Vulgar Chatter box) அதிகமாக வீண் பேச்சுப் பேசுவனை வளருக்குத் தான் பிடிக்கும்? சிலம்பல் காரனின் பிடரியும் அடிக்கடி சேதமாகும் வாய்ப்புக்களும் உண்டு என்பது எதிர்பார்க்கப் பட வேண்டியதொன்றே. ஈழத்துத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சிலம்பம் பரிச்சயமானதை விட சிங்களம் அதிகம் பரிச்சயமானது. பழமொழியின் அடிப்படைப் பொருளை எளிதாக உணர்த்தவல்லதாக நம்முள்ளோர் சிங்களத்தைக் கண்டதனால் இப்பழமொழி உருமாறி விட்டதெனலாம்.

அத்தியாயம் மூன்று

பழமொழிகளும் சமய போதனைகளும்

தமிழரின் சமூக வாழ்வில், சமய நம்பிக்கை மிக ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கின்றது. சிறு வயது முதலே ஒருவனுக்கு ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் பாலுடனும் சோறுடனும் ஊட்டப்பட்டு வந்துள்ளது. சமூகத்தின் ஒழுங்கிற்கும், கட்டுப்பாட்டுக்கும் நம்முன்னோர் சமயக் கொள்கைகளையே அடிப்படையாகப் போதித்து வந்துள்ளனர். கோவில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்பது ஒளவையாரின் வாக்கு. இத்தகைய ஒழுக்கவியல் கருத்துக்கள் போன்றே வாழ்க்கையில் ஒருவன் நேர்வழியிற் செல்ல உதவும் ஆழமான ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் வழக்கில் இருந்து வந்துள்ளன. இவற்றில் சில காலக் கிரமத்தில் எப்படி மருவி வந்துள்ளன என்பதை இங்கு பார்ப்போம்.

இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவான்.

இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவான். ஒட்டகத்துக்கு இடம் கொடுத்த மாதிரி... , இருக்க இடம் கொடுத்தால் படுக்கப் பாய் கேட்பான், ஒண்ட வந்த பிடாரி ஊர்ப் பிடாரியை விரட்டியதாம், சந்து கொடுத்தால் வந்து விடுவான் போன்ற மரபுத் தொடர்கள் நமக்குப் பொதுவானதொரு மனிதக் குணத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன. அவனுக்கு அளவுக்கு மீறிய இடம் கொடுத்ததால் வந்த வினையைப் பார், என் தலைக்கு மேலே ஏறி நின்றல்லவா ஆடுகின்றான் என்ற வாசகங்கள் எழுந்து காதுகளில் அடிக்கடி ஒலிக்கத் தவறாதில்லை.

ஒருவருக்குச் சிறிய உதவி செய்யும் நோக்குடன் ஒரு சலுகையை வழங்க அதைப் பயன் படுத்தியவன் உதவி வழங்கியவனை மேலும் தொந்தரவுக்குள்ளாக்குவதாக இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவான் என்ற தொடர் அமைகின்றது. ஆன்மீக ரீதியாக இவ்வாய்மொழியைச் சற்று நோக்குவோம். மனிதன் தன்முனைப்பு உணர்ச்சிக்கு (Egotism) உட்பட்டவன். நானே பெரியவன் என்ற தற்பெருமை உணர்வுடன் ஆளணி, மண், பொன், பெண், ஆகிய ஆசைகளால் உந்தப்பெற்று செருக்குடன் வாழ்கின்றான். இவ்வது அறியாமையைப் போக்க வழி என்ன? தன்

அகந்தையை அழிப்பதன் மூலமே அதற்கு விடிவு காணலாம் என்கின்றது ஆன்மீகம். அகந்தையை, அறியாமையை போக்கும் வழிதான் என்ன என்று சிந்திக்குமிடத்து அவனுக்குக்கிடக்கும் பதில், இறைவனுக்கு உன் உள்ளத்தில் இடம் தா, அவர் உன் அறியாமையைக் களைவார் என்பது தான். அறியாமை என்பதற்கு மடம் என்றும் ஒரு பதம் உண்டு. இப்பொழுது மறுபடி அந்தப் பழமொழியை அவதானியுங்கள். இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவான் - இறைவனுக்கு உன் உள்ளத்தில் ஓர் இடத்தைக் கொடு அவர் உன் மடத்தை, அறியாமையை, அடியோடு பிடுங்கி எறிந்து விடுவார். இம்மரபுத் தொடர் இப்போது முற்றிலும் வேறானதொரு கருத்தைத் தாங்கி நிற்பது போல் தோன்றவில்லையா? இன்னும் பார்ப்போம்.

சட்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும்.

உள்ளத்தில் உள்ளது தானே உதட்டில் வருகிறது. சட்டியில் இருப்பது தானே அகப்பையில் வருகிறது. என்று கூறிவருகின்றோம். சட்டியும் அகப்பையும் சமயலறைப் பாத்திரங்களாக உருவகித்துக் கொண்டதால் வந்த வினை இது.

இந்து சமயத்தில் ஒரு சிறு நம்பிக்கை உள்ளது. திருமணமாகிக் குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லாதவர்கள், கந்தசஷ்டி விரதத்தை அனுஷ்டித்தால் அவர்களுக்கு முருகன் அருளால்மகப்பேற்றுக்கு வரம் கிடைக்கும் என்பதே அதுவாகும். சட்டி என்பது கந்தசஷ்டியைச் சுருக்கமாக சஷ்டி என்று கூறப் போந்ததால் ஏற்பட்ட மருவு. அகப்பை என்பது அகம்+ பை அதாவது கருப்பை என்றும் பொருள் படும். கந்த சஷ்டியில் விரதம் இருந்தால் அகத்திலுள்ள பையில் கருவுறும் பாக்கியம் கிட்டும் என்ற கருத்தை சுருக்கமாக வலியுறுத்த இந்து சமயத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட மூதாதையர், சட்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும் என்ற மரபுத்தொடரைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதுவே காலக்கிரமத்தில் சஷ்டி சட்டியாகி, அகப்பை சமயலறை அகப்பையாகி, இடையில் **இருந்தால்** என்ற சொல்லுடன் **தானே** என்று ஒரு வாலும் சேர்ந்து சட்டியில் இருந்தால் தானே அகப்பையில் வரும் என்று மிகக் கச்சிதமாக மருவியிருக்க இடமுண்டு. கந்தசஷ்டியையும் கருப்பையையும் தொடர்பு படுத்துவதை விட அன்றாடம் பாவனையிலுள்ள சட்டியையும் அகப்பையையும் தொடர்பு படுத்துவது எளிதாகவும் தெளிவானதொரு கருத்தைப் போதிப்பதாகவும் அமைந்து விட்டதால் பின்னைய பழமொழிக் கருத்தே ஆழமாக நம் மனதில் பதிந்து விட்டது.

அகப்பை என்பதற்கு மனம் என்றும் ஒரு கருத்துண்டென்று சில சமயப் பெரியார்கள் வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். கந்த சஷ்டியில் விரதம் அனுஷ்டித்தால் மனத்தில் முருகன் நிரந்தரமாக வந்தருள்வான் என்றும் இப்பழமொழிக்கு அவர்கள் அர்த்தம் தருகின்றனர்.

பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது

நாம் ஒரு காரியத்தைக் குறிப்பிட்ட நல்ல நோக்கத்துடன் செய்ய ஆரம்பிக்க, அது முடிவில் வேறெங்கோ ஒரு புதுத் தொல்லையில் முடிவடையும் போது நமக்கு மனதில் பட்டென உதிக்கும் பழமொழி **பிள்ளையார் பிடிக்கப் போய் அது குரங்காய் முடிந்து விட்டதே** என்பது தான் .

பிள்ளையார் பொம்மையைக் களிமண்ணினால் செய்கின்றோம். முகத்தில் ஓட்ட வேண்டிய துதிக்கையை பின் புறம் மாறி ஓட்டி விட்டால் அது வாலாகி, பிள்ளையார் பொம்மை குரங்குப் பொம்மையாகி விடுகின்றது. இதை அடிப்படையாக வைத்தே இந்தப் பழமொழி உருவாகியுள்ளதென்று கருதுவோருண்டு. இப்பழமொழியின் சிக்கலான ஆன்மீகக் கருத்தை அறிவதற்கு நாம் சற்று இராமாயணத்துக்குள் நுழைய வேண்டும்.

இராவணனிடம், மாலியவான் என்ற பெயருடைய ஒருவன் அனுமானுடைய பெருமையை அறிந்து உரைக்கும் ஓரிடம் வருகின்றது. **அறைகழல் அனுமனோடு நால்வரே முதல்வரம்மா...** என்று அந்தச் செய்யுள் அடிகள் தொடர்கின்றது. இனி மும்மூர்த்திகள் கிடையாது— சிவன், பிரம்மா, விஷ்ணுவுடன் அனுமானும் சேர்ந்து நால்வராகின்றனர் என்பதே அதன் கருத்தாகும். (நூற்றி: ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம், ஜனவரி 1987). குரங்கு என்ற பதம் அனுமானையும் குறிக்கும். எந்தக் காரியத்தையும் முழுமுதற் கடவுளாகிய விநாயகரிடம் இருந்து ஆரம்பித்து ஆகுச்சீரேயே உற்சவத்துடன் முடிக்க வேண்டும் என்பது ஒரு வழமையாக இன்றும் நிலவுகின்றது.

விநாயகரில் ஆரம்பித்து அனுமானில் முடி என்பது பிள்ளையாரில் பிடித்துக் குரங்கில் முடி என்ற முது மொழிக்கு மூலகாரணமாகியுள்ளது என்பது ஒரு கருத்து. இப்பழமொழியே கால ஓட்டத்தில் உருமாறி, பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது என்று வந்திருக்கக் கூடுமல்லவா? இந்துக் கோயில்களில் விநாயகர் பூஜையுடன் அன்றாம்

பூஜை ஆரம்பித்து சண்டேஸ்வரர் பூஜையுடன் முடிவடைவது மரபு. சக்தி வழிபாடு நடைபெறும் கோயில்களில் சண்டேஸ்வரர் என்ற ஆண் தெய்வ வழிபாட்டுக்குப் பதினாக சண்டேஸ்வரி என்ற பெண் தெய்வ வழிபாட்டுடன் பூஜை நிறைவு பெறுகின்றது. வைஷ்ணவக் கோயில்களில் ஸ்ரீமத் நாராயணருக்கும் பூஜையை ஆரம்பித்து அனுமார் பூஜையுடன் நிறைவு பெறுவது வழமை. அடிப்படை மரபு இவ்வாறமைந்துள்ளது. மேற்கண்ட மரபுரீதியாக நோக்குமிடத்து, விநாயகர் வழிபாட்டுடன் ஆரம்பிக்கும் ஒரு இந்துக் கோயிலில் அனுமாருக்கான வழிபாட்டுடன் அங்கு பூஜை நிறைவு பெறுவது சாத்தியமற்றதாகத் தோன்றுகின்றது. சைவமும் வைஷ்ணவமும் ஒன்றுடன் ஒன்று பல்வேறு கருத்துக்களில் இணைந்துள்ளமையால் காலக் கீரமத்தில் நடைமுறை வாழ்க்கையில் இரண்டு வகையான பூஜை நடைமுறைகளும் இணைந்து விட்டுள்ளன. இன்று பெரும்பாலான வைஷ்ணவக் கோயில்களில் நாராயண பூஜைக்கு முன்னதாக விநாயகர் வழிபாட்டுடன் தான் பூஜை ஆரம்பமாகுமாறு குறிப்பிடத்தக்கது. இறுதியில் அனுமார் வழிபாட்டுடன் நிறைவு பெறுகின்றது. இவ்வகையில் உற்று நோக்குமிடத்து, மேற்கண்ட பழமொழியின் கருத்தும் அரித்தமுள்ளதாக அமைகின்றது.

குருவிக் கேற்ற இராமேஸ்வரம்

ஒரு குருவியால் சமயப் பூஜைகளில் கலந்து கொள்ள முடியாது. அது எவ்வழியில் நீரில் மூழ்கி எழுந்தாலே அந்தக் குருவிக்கு இராமேஸ்வரத் திருத்தலத்தைச் சென்றடைந்த பலன் கிட்டி விடும் என்றதொரு கருத்துடன் குருவிக் கேற்ற இராமேஸ்வரம் என்ற மரபுத் தொடர் பயன்படுத்தப் படுகின்றது. இதைச் சற்று விளக்கமாகக் கூறினால், ஒருவர் காசி முதலான தீர்த்தங்களைத் தீர்த்த யாத்திரை மூலம் நேரில் சென்று தரிசித்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை. தன்னூரிலேயே புனிதமாக இதய சுத்தியுடன் தொழுதால் புனிதத் தலங்களுக்குச் சென்று வந்த பலனை அவர் அடைவர் என்ற கருத்தை விளக்கும் வாய்மொழியாக இதைக்கொள்வர்.

இத்தொடர் பேச்சு வழக்கில் உருமாறி வந்துள்ளதென்றும் இம்மரபுத் தொடருக்கும் அதன் மூலக் கருத்துக்குமிடையே எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை எனவும் ஒரு கருத்து நிலவுகின்றது.

குறிவைக்கத் தப்பாது இராமசரம் என்பதே மூலப் பழமொழியாகக் கருதப்படுகின்றது. இராமபாணத்தின் பெருமையை விளக்கும்இத்தொடர்

குருவிக் கேற்ற இராமேஸ்வரம் என்று காலகதியில் மருவி வந்துள்ளதாகக் கருதப்படுகின்றது.

அஞ்சிற்கு இரண்டு பழத்தில்லை

இந்துசமயத்துடன் தொடர்புடைய மற்றொரு பழமொழி இதுவாகும். அஞ்சிற்கு இரண்டு பழத்தில்லை என்பது, ஐந்தை விட இரண்டு பரவாயில்லை, நல்லது, என்ற கருத்தைத் தருகின்றது. எது ஐந்து எது இரண்டு என்பதற்கு பல்வேறு வியாக்கியானங்கள் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. அவற்றில் ஒரு சிலவற்றை இங்கு நோக்குவோம்.

ஐந்து என்பது பஞ்சாட்சர மந்திரமான சிவாயநம வையும் இரண்டு என்பது சிவா என்ற ஈழுத்து மந்திரத்தையும் குறிப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது. சிவாயநம என்ற மந்திரத்துக்குள் சிவா என்ற சிவனின் நாமம் ஐக்கியமாகி விட்டதால் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை உச்சரிக்காமல் சிவா என்ற இரண்டேழுத்தை மட்டும் உச்சரிப்பதில் நத்தத் தவறோ குற்றமோ இல்லை என்றும் சமயலகே கிட்டும் என்றும் சமயப் பெரியோர் கொள்வர்.

மேற்கண்ட முதுமொழிக்கு சங்க இலக்கிய ரீதியாக வேறொரு கருத்தும் வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளது. அது சங்க இலக்கியங்களில் வரும் கற்புக்கரசிகளைத் தொடர்புபடுத்துகின்றது. கற்புக்கரசிகளாக அகலிகை, தாரா, திரௌபதி, சீதா, மண்டோதரி ஆகிய ஐவரையும் குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்களில் சீதையும் மண்டோதரியுமே கற்புக்கரசிகளாகக் கரதப்பட வேண்டியவர்களென்பதும், மற்றவர்கள் மூவரும் ஏதோ வகையில் மாசுபட்டவர்களென்பதும் ஒரு சாராரின் கருத்தாகும். அதையே இப்பழமொழியும் குறிப்பிடுகின்றதாகக் கருதுகின்றனர். (நன்றி: ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண விஜயம், ஜனவரி 1987.)

நாலு பேர் போக வழியில் நாம் போக வேண்டும்.

அறியப்படாத குறுக்கு வழியை விட அறிந்த நேர்வழி மேல் என்பது பொதுக்கருத்தாகும். முன்னர் போய் அறியாத ஒரு பாதையில் போய், வழி மாறித் தத்தளிப்பதை விட நான்கு பேர் போய் வந்த நேர்வழிப்பாதையில் நாமும் போக வேண்டும் என்ற கருத்தில் நாம் நாலு பேர் போன வழியில் நாம் போக வேண்டும் என்ற பழ மொழியைப் பயன்படுத்தி வருவதுண்டு. நாலு பேர் என்பது நாம் நாளாந்தம் பயன்படுத்தும் ஒரு பொதுப் பதமாகும்.

நாலு பேர் என்ன சொல்வார்களோ என்று பயப்படுகிறோம்: நாலு பேர் இங்கு வந்து போக வேண்டுமே என்று ஏங்குகின்றோம். யார் இந்த நாலு பேர்? நாம் வாழும் இந்தச் சமூகத்தைப் பிரதிநிதிப் படுத்தும் நான்கு பேராக அவர்களைக் கருதுகின்றோம். அந்த வகையில் மேற்கண்ட முதுமொழிக்கான கருத்தைக் கொள்கின்றோம்.

நாலு பேர் என்பதைச் சமயக் கண் கொண்டு பார்த்தால் அந்த நாலு பேரும் அய்யர், கந்தரர், மாணிக்கவாசகர், திருஞான சம்பந்தர் ஆகிய நான்கு நாயன்மார்களையும் குறிப்பதாகக் கொள்வர். இந்து சமயத்தில் உள்ள அறுபத்தி மூன்று நாயன்மார்களும் பிரதிநிதிகளாக இந்த நால்வரையும் நாம் குறிப்பிடுகின்றோம். இந்த நால்வரும் கடைப்பிடித்த அற நெறியை நாமும் கடைப்பிடித்து அவர்களது வழியில் சென்று மேன்மையுற வேண்டும் என்ற ஆன்மீகக் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதற்காகவே நாலு பேர் போன வழியில் நாம் போக வேண்டும் என்ற முதுமொழியை நம் முன்னோர் நமக்குக் கூறிக் சென்றுள்ளனர்.

எந்தப் புழுதும் கந்தபுராணத்திலே...

எந்தப் புழுதும் கந்தபுராணத்திலே... என்பது கந்தபுராணக் கலாச்சாரத்தில் மேன்மைபெற்ற இந்து சமய பக்தர்களை மன வேதனைப்படுத்தும் ஒரு மாபுலுழிக் தொடராக இன்றுள்ளது. இதேபதம் மேலும் மருவி, இந்தப் புழுதும் கந்தபுராணத்திலும் இல்லை என்று சற்றே உரைப்பாகச் சில இடங்களில் அன்றாடப் பாவனையில் இருந்து வருகின்றது. இதன் கருத்துத் தான் என்ன? கந்தபுராணத்திலும் இல்லாத புழுகை ஒருவன் அவிழ்த்து விடுகின்றான் என்றால் கந்தபுராணம் என்ன வென்ற புழுதும் மூட்டை தானா? கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அப்படி ஒரு தரமற்ற தெய்வ இலக்கியத்தையா படைத்துத் தந்துள்ளார்? அந்தத் தரமற்ற புராணத்தையா தமிழர் ஒரு புனிதமான கலாச்சாரமாகப் பின்பற்றி வந்து மேன்மைபெற்ற சமூகமாகத் தங்களைப் பிரகடனப் படுத்திக் கொள்கின்றனர்?

இத்தகைய பல கேள்விகள் ஒருவருக்கு எழுவது இயற்கை - பழமொழிகளின் நூண் பொருள் விளங்கும் வரை. கந்தபுராணம் கருத்துச் செறிவுள்ள ஒரு தெய்வீக இலக்கியமாகும். அங்கே சொல்லப்படாத ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் குறைவு. ஆன்மீக சிந்தனையாளர்கள் தாம் ஏதேனும் புதியதொரு செய்தியை கேள்விப்பட்டதும் அது கந்த புராணத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா என்று ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் அளவிற்கு அது கருத்துச் செறிவு மிக்கது. ஒரு கருத்து கந்தபுராணத்தில்

இல்லாது போகுமிடத்து **இந்தப் பொருள் கந்தபுராணத்திலும் இல்லை** என்று பெருமைப்படுவர். அந்தக் கருத்தே காலக்கிரமத்தில் மருவி இந்தப் பொருள் என்பது இந்தப் புழுகு என்றாகி, இந்தப் புழுகு கந்தபுராணத்திலும் இல்லை என்று திரிபடைந்து, எந்தப் புழுகும் கந்த புராணத்திலே என்று மாறி நிற்கின்றது.

புழுகையும் கந்தபுராணத்தையும் இணைத்துக் கொச்சைப் படுத்தியது போலவே சிலர் வேறும் பழமொழிகளையும், மரபுத் தொடர்களையும் புது மொழிகளாக்கி அவற்றின் ஆன்மீகக் கருத்துக்களை மழுங்கடித்து அர்த்தமற்ற புதிய கருத்துக்களை சந்தர்ப்பத்துக் கேற்றவாறு புகுத்திப் பழமொழியையே உரு மாற்றி விடுகின்றனர்.

இத்தகைய சமயப் பழமொழிகளின் உருமாற்றங்களைக் கண்டறிந்து செவிவழி வழக்கிலிருந்து வரும் அவற்றின் மூலக்கருத்துக்களை அச்சுருவேற்றி வெளிக்கொண்டுவர வேண்டியது சமய அறிஞர்கள் இன்று எதிர்நோக்கும் பணியாகும். இத்தகைய பணி ஓரளவு கடினமான போதிலும் எதிர்கால சந்ததியினருக்க இன்றியமையாததொன்றாகும்.

சமயத்தைக் கேலிப் பொருளாக்கும் சிலர் மற்றும் சில புது மொழிகளையே சீலேடையாகவும் பிரயோகிக்கின்றனர். அவற்றில் **கருவாடு தின்றார் கைலாயம் போனார், திருநீறு இட்டார் கெட்டார்...** என்பன போன்ற பிறவும் அடங்கும். ஒரு வகையில், கருவாடு தின்றவர் திருக்கைலாயத்துக்குப் போனார் எனவும், திருநீற்றை இட்டவர் கெட்டழிந்தார் எனவும் பொருள் கொள்ளும் இத்தொடர் வேறொரு வகையில் கருவாடு தின்ற யார் கைலாயம் போனார் எனவும், திருநீறு இட்டு யார் கெட்டார் எனவும் முற்றிலும் எதிர்மறையான கருத்தைத் தருகின்றது.

சனி நீராடு

இந்து மத நம்பிக்கை கொண்டோர் சனிக்கிழமைகளை நீராடுவதற்குரிய புனிதமான தினமாகக் கருதுவதாக ஒரு தவறான அபிப்பிராயம் உண்டு. சனி நீராடு என்ற ஆன்றோர் கூறியுள்ளதன் காரணமாக சனிக்கிழமைகளை நீராடுவதற்குரிய புனிதமான தினமாகக் கொள்கின்றனர். மற்றைய நாட்களை விட சனிக்கிழமைகளில் எண்ணெய் மஞ்சள் தேய்த்துக் குளிப்பது என்பது தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தவிர்க்க விரும்பாத ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. சனிக்கிழமை ஓய்வுநாளாக

இருப்பதும் ஒரு காரணமாகும்.

சனி நீராடு - என்ற முது மொழிக்கும் இந்த சனிக்கிழமை நீராடலுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சனி நீர் என்பது சனிக்கின்ற நீர் அதாவது, ஊற்றெடுக்கின்ற நீர். குளங்களில் தேங்கியிருக்கின்ற நீரை விட ஆறுகள், நீரோடைகளில் ஓடிச் செல்லும் நீர் ஆரோக்கியமானது. குறிப்பாக, நீரூற்றிலிருந்து நேடியாகக் கிடைக்கும் நீர் சுகாதாரத்துக்கும் பாதிப்பேற்படுத்தாததாகும். நீர் சனிக்கும் இடம் - பிறக்கும் இடம் தான் நீராட மிகவும் சிறந்த இடம் என்பதையே சனி நீராடு என்று கூறிச் சென்றனர் நம் ஆன்றோர்.

இத்தகைய சிலையையான பதங்கள் இன்னும் பல. அவற்றில் சிலவற்றைப் பின்னரும் காண்போம்.

ஃஃஃ

அத்தியாயம் நான்கு பழ மொழிகளும் பெண்ணிலையும்

பழமொழிகளில் பெண் தொடர்பான பழமொழிகள் பலவுண்டு.பெரும்பாலானவை ஆணாதிக் கப் போக்கின் வெளிப்பாடாக அமைவதாக நவீன நாட்டார் வழக்கியல் ஆய்வாளர்களும், பெண்ணிலை வாதிகளும் விமர்சிய்பதைக் காணமுடிகின்றது. இங்கு நாம் எடுத்தாழ முற்படும் சில பழமொழிகள் நவீன நடைமுறைகளுக்கு ஒவ்வாதனவாக வாசகர் கருதக்கூடும்.இங்கு நாம் சொல்லவந்த விடயம் பழமொழிகளின் பல்வேறு உருமாற்றங்களையும் எடுத்துக் காட்டுவதேயன்றி , அவை தற்கால சமூக அமைப்புக்கும் பொருத்தமானதா இல்லையா என்பதை ஆராய்வதல்ல.

பெண்பிள்ளை சிரித்தாய் போச்சு புகையிலை விரிச்சாய் போச்சு என்பது பழமொழி. புகையிலை விரித்தால் எப்படி மணம் கெட்டு விடுமோ அவ்வாறே பெண்களும் அந்நியர் கண்படச் சிரித்தால் அவர்களது ஒழுக்கம்கெட்டு விபர்தமாகும் என்ற கருத்தில் இது வழங்கப்படுகின்றது. பழமொழிகளின் வாயிலாக நம் முன்னோர், பெண்கள்தம் வாழ்க்கையை எப்படி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும், எப்படி இருக்கலாம், எப்படி இருக்கக் கூடாது என்று பல வரைமுறைகளை விதித்திருந்தனர்.

பதினாறாம் பிபந்தியப் பிபரு வரடிஷு வரடிஷ

திருமணத்தின் போது மணமக்களை வாழ்த்தும் போது *பதினாறாம் பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழ்க* என்று ஆசி வழங்குகின்றோம். பதினாறு பிள்ளைகளைப் பெற்று வைபோகமாக வாழ்க என்பது தானா அதன் கருத்து? *ஆஸ்திக்கொரு ஆணும் ஆசைக்கொரு பெண்ணும்* என்று வேறொரு மரபுத் தொடரும் தமிழில் உண்டு.முன்னுக்குப் பின் முரணாகக் கருத்து அமையக் கூடுமா? பதினாறும் என்ற சொல்லில் உள்ள உம்மைத் தொகையைக் காணுமிடத்து பதினாறு பிள்ளைகளைக் குறிக்கவில்லை பதினாறையும் குறிக்கின்றதென்பது தெளிவு. அந்தப் பதினாறும் எவை? நற்பேறுகளான பதினாறு பேறுகளை அவை குறிக்கின்றன. புகழ், கல்வி, வீரம், வெற்றி, நல்ல மக்கட்பேறு, துணிவு, சேல்வம், தானியம், சுகம், போகம்,

அறிவு, அழகு, பெருமை, நல்லகுடி, உடல் நலம், நீண்ட ஆயுள் என்பனவே அவை. இவை அனைத்தும் ஒருங்கே பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழ்க என்பதே அதன் பொருள். இந்தப் பதினாறு வகைச் செல்வங்களில் ஒன்று தான் மக்கட்பேறு என்பதை அவதானிக்கலாம்.

திருவையாற்றுப் புராணத்தில் நந்திகேசுவரர், இறைவனிடமிருந்து பதினாறு வரங்களைக் கேட்டுக் கொள்கின்றார். காளமேகப் புலவர் அழகாக அதைப் பாடியும் வைத்துள்ளார்.

துதி, வாணி, வீரம், விஜயம், சந்தானம், துணிவு, தனம்,
அதிதானியம், சௌபாக்கியம், போகம், அறிவு, அழகு,
புதிதாம் பெருமை, அறம், குலம், நோயின்மை, பூண் வயது,
பதினாறு பேறும் தருவாய் மதுரைப் பராபரவே.

சேலை கட்டிய மாதரை நம்பாதே..

இது ஒரு அழகான எச்சரிக்கை. சேலை கட்டிய மாதரை நாம் ஒரு போதும் நம்பலாகாது என ஆண்பாட்டுக்குக் கூறும் அறிவுரை இது. சேலை கட்டிய பெண்களை நம்பாமல் வேறுவகை ஆடைகளை அணிந்த பெண்களை நம்பலாமா என்றொரு குதர்க்கமான கேள்வி இங்கு எழும் வாய்ப்புண்டு. இங்கு சேல் அகட்டிய மாதரைஎன்பது மாதர் அணியும் சேலையைக் குறிக்கவில்லை. சேல் என்றால் ஒருவகை கெண்டை மீனினைத்தைக் குறிக்கும். (சேல் கெண்டை - Mountain Labeo (Labeo fisheri) சேல் அகட்டிய என்றால் சேல் மீனைப் போலக் கண்களை உருட்டி அங்குமிங்கும் பார்வையை அலைய விடும் இயல்புள்ள... என்ற பொருளைத் தருகின்றது. எனவே சேலை கட்டிய மாதரில் இனி நிச்சயமாக நம்பிக்கை வைக்கலாம் அல்லவா?

பெண்கள் தொடர்பான பெரும்பான்மையான பழமொழிகள் சமூக அமைப்பில் அவர்களது அடிமை நிலையைத் தெளிவாகக் காட்டும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளன. ஆணாதிக்கத்தின் பிடிக்குள் கட்டுண்டு அதன் நிழலிலேயே தமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட சமூக வாழ்க்கை இப்பழமொழிகள் கோடிட்டுக் காட்டுவதாயுள்ளன.

பண்டைக் காலத்தில் பெண்கள் உன்னத நிலையில் இருந்துள்ளமையையும் ஆணுக்குச் சரிநிகர் சமாமமாக வாழ்ந்திருந்ததையும் சமூகத்தில் அவர்களுக்கு உயரிய பெற்றுப்புகளும் அந்தஸ்தும்

வழங்கப்பட்டிருந்தமையையும் வரலாற்று ரீதியாக அறிய முடிகின்றது. பண்டைய பெண்கள் இலக்கியத் துறையில் மாத்திரமின்றி கல்வி மற்றும் அரசியல் துறைகளிலும் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். இதை இந்தியத் தத்துவவியலாளர் பாணினி, பதஞ்சலி, கௌடில்யர் போன்றோர் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. வேலும் வில்லும் தாங்கிய வீரப் பெண்கள் பற்றிய வரலாறு பலவுண்டு. பாரதத்தில் அர்ச்சுனன் மனைவி தேரோட்டியாக இருந்து கணவனுக்குத் துணையானமையும், இராமாயணத்தில் ஸ்கமணன் மனைவி ஊர்மிளை கணவனுக்கு உதவியமையும் அன்றைய காலகட்டத்தில் கணவன் மனைவி உறவு சமநிலையில் பேணப்பட்டு வந்துள்ளமையை ஊகித்தறிய உதவும். மேலும், பெண்களே தம் மணாளரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் *சயம்வர* நிகழ்வுகளும் அவர்களுக்கு சமூகம் வழங்கியிருந்த சுதந்திரத்துக்கு ஆதாரங்களாக இருக்கின்றன. இத்தகைய உயர் நிலை, பெண்களுக்கான மரியாதை, பின்னர் ஏற்பட்ட ஆரியக் கலாச்சாரத்தின் ஊடுருவலின் காரணமாகக் குன்றி வந்ததாக வரலாற்றாய்வாளர் கருதுகின்றனர். மனுவின் காலத்தில் பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு பண்டமாகவும் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டியவர்களாகவும் ஆக்கப்பட்டனர்.

குணமில்லாத கணவனாக இருப்பினும், வெறும் இன்பத்துக்காக மனைவியை நாடுபவனாயினும் ஒழுக்கம் குன்றியவனாக இருப்பினும் கூடக் கணவனைத் தேர்வதாக மதிக்க வேண்டியது உண்மையான மனைவியின் கடமை என்று மனுநீதி பகர்ந்துள்ளார். தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட அந்தியப் படையெடுப்புகள் இத்தகைய பெண்ணாதிக்க முறையை மேலும் மோசமுற வைத்தன. இந்நிலையின் தொடர்ச்சியான அழுத்துதல் காரணமாக நமது சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை தாழ்வுறத் தொடங்கியது. சமூகத்தில் பரவலாக உள்ள பெண்கள் தொடர்பான பழமொழிகளில் மலிந்துள்ள பெண்ணாதிக்கப் போக்குக்குக் காரணம் இதுவாகும்.

கல்சாஸாஸ்யம் கணவன் புல்சாஸாஸ்யம் புருஷன்

ஒரு பெண்ணுக்குத் தன் கணவன் புல்லாகவோ, அல்லது கல்லாகவோ இருக்கலாம்: குற்றமில்லை. புருஷன் என்ற ஸ்தானம் தான் அவளுக்கு முக்கியமானது. என்ற கருத்தை அதாவது மனுவின் தர்மத்தை இப்பழமொழி போதிக்கின்றது. கணவன் என்ன கொடுமை செய்தாலும், எத்தகைய முடனாக அவன் இருந்தாலும், அவளுக்குக் கணவன் என்ற ஸ்தானத்தை ஏற்று அவளுக்கு மனைவி என்ற ஸ்தானத்தை வழங்கியவன் என்பதாலும் அவளுக்குத் தாய்மைப் பேற்றைத் தரும் உரிமையுள்ளவனாக

இருப்பதாலும் அவனைப் போற்றிப் பணிய வேண்டும் என்ற ஒருபக்கச் சார்பான கருத்தைத் திணிக்கப் பயன்படும் ஒரு ஆயுதமாக இப்பழமொழியுள்ளது. இப்பழமொழிக்கு மற்றொரு வகையிலும் விளக்கம் தர முடியும்.

இப்பழமொழியை *கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் பருஷன்* என்றும் வழங்குவர். கல்லான் - கல்லாதவனாகப் படிப்பறிவு குறைந்தவனாகப் பெண்ணுக்கு வாய்த்தாலும் அவன் கணவனேயாவான். தன் கணவன் கல்வியற்றவன் என்று அவனை ஒதுக்கி விடவோ, அவன் புல்லான் - அதாவது உள்ளீடற்ற முட்டாளாக இருப்பதால் அவனைத் தள்ளி வைத்து விடவோ மனைவி முற்படலாகாது என்ற கருத்தைப் புகட்டவே இப்பழமொழி வழக்கில் இருந்துள்ளது எனலாம்.

புல்லர் தொடர்பான வித்துவான் க.ந. வேலன் அவர்களது கருத்தும் இங்கு குறிப்பிடத் தகுந்தது. (சஞ்சீவி 09.09.1989, பக்கம் 2) புல்லுக்கும் மரத்துக்கும் முக்கியமான வேறுபாடு உள்ளது. மூங்கில் புல்லுக்குப் புறத்தில் வைரம் உள்ளது. மரத்துக்கு உள்ளே அதன் வைரம் உள்ளது. மூங்கில் உயரமாக வளர்ந்த போதிலும் கடினமாக இருந்த போதிலும் அதுவும் புலிவினமாகவே கருதப்படுகிறது. மூங்கில் புறவைரம் கொண்டது. தொல்காப்பியர் இதைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

முற்க்காமெனவே புல்லென மொழிப
அகக்காமெனவே மரமென மொழிப

மரத்துக்குப் பெருமை தருவது அதன் உள்ளிருக்கும் வைரம். இதனாலேயே உள்ளீடாகிய அறிவற்றவர்களைப் புல்லர்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றோம். உள்ளீடாகிய அறிவற்றவனாக இருந்தாலும் என் வினைக் கேற்ப அவன் கணவனாக வாய்த்தவன் என்பதால் அவனை நான் ஒதுக்கிவிடலாகாது என்பதையே இப்பழமொழி புகட்டுவதாக உள்ளது.

அத்தியாயம் ஐந்து பழமொழிகளும் புதுக் கருத்துக்களும்

விருந்தோம்பல், நமது சமூக மரபில் பெருமையாகக் கருதப்படும் ஒரு பண்பாகும். இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. அன்னமிட்ட வீட்டில் கன்னம் வையாதே, உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யாதே, உய்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை என்பதெல்லாம் விருந்தோம்பலோடு தொடர்புபட்ட பழமொழிகளாகும். இவ்வரிசையில் உருமாறி வழங்கப்பட்டு வரும் பழமொழியொன்றுண்டு.

பந்திக்கு முந்து படைக்கும் பிந்து.

உறவினர் ஒருவரது இல்லத்தில் திருமண வைபவம் ஒன்று நடைபெறுகின்றது. வைபவம் முடிந்த கையோடு சாய்பாட்டும் பந்திக்கு ஆயத்தங்கள் நடக்கின்றன. பந்திப்பாய் விரித்து வாழை இலை போட்டு உணவு பரிமாறப்படுகிறது. திருமண வைபவத்துக்கு வந்தவர்கள் அழைக்கப் படுகிறார்கள். சிறுவர்கள், இளைஞர்கள் ஏன் முதியவர்கள் கூட முண்டியடித்து முதற் பந்திக்குப் போய் விட முயற்சி செய்வதை சில வேளைகளில் நீங்கள் பார்த்திருக்கக்கூடும். நேகாலத்துக்குப் பஸ் பிடிக்க வேண்டும், வீட்டில் ஆள் இல்லை போன்ற பல காரணங்கள் பந்திக்கு முந்துவதற்காகக் கூறப்படுவதுண்டு. அடுத்த பந்தியில் அமரலாம் என்று ஆறுதலாக இருக்கும் நீங்கள் இவர்கள் பந்திக்கு இப்படி முந்துகிறார்களே, போருக்கு வா என்று கூப்பிட்டால் இப்படி முண்டியடித்துக் கொண்டு போர்க்களம் புகுவார்களா? என்று சிந்திக்கக் கூடும். உங்கள் மனம் **பந்திக்கு முந்து படைக்கும் பிந்து** என்று நீங்கள் முன்செய்யாதோ அறிந்து வைத்திருந்த பழமொழியை அசைபோடும்.

பந்திக்கும் படைக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? சாய்பாட்டிற்கும் போருக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு உண்டா? இந்தப் பழமொழியில் வரும் பந்தி என்ற சொல் உணவுப்பந்தியைக் குறிக்கவில்லை. போர் முனையில் அமையும் படைப்பிரிவொன்றுக்குரிய பெயரையே அது குறித்து நிற்கிறது. போர்முனையில் போரிடும் முன்னணிப் போர் வீரர் பந்தியமைத்துப் போரிடுவது வழக்கம். பின்னால் உள்ளவர்கள் படையினர். படையில் இருப்பதற்குப் பின்நின்ற முன்னணிக்குச் சென்று பந்தியில் சேர்ந்து போரிடுவதையே சுத்த வீரன்

குறிக்கோளாகக் கொள்வான்.

கம்பராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தில், கும்பகர்ணன் வதைப் படலம் உள்ளது. அதில் கும்பகர்ணன் இராவணனிடம் கூறுவதாக ஒரு படலம் அமைகின்றது. அது,

பந்தியிற் பந்தியிற் படையை விட்டவை
 சிந்துதல்கண்டு நீ யிருந்து தேம்புதல்
 மந்திரமன்று நம் வலி யெலாமுடன்
 உந்துதல் கருமமென்றுணரக் கூறினான்.

என்பதாகும். இதன் பொருள் யாதெனில், வரிசை வரிசையாகச் சேனைகளையேவி அவை உயிரொழிந்து போவது கண்டு நீ இங்கிருந்து கொண்டு வருந்துவது ஆலோசனையன்று; நமது வலிமை முழுவதையும் ஒருசேரப் பகைவர் மீது செலுத்துவது செய்தற்குரிய தொழில் என்று தெரியுமாறு கும்பகர்ணன் கூறினான். என்பதாகும்.

இங்கு பந்தியில் என்ற பதம் போர்க்களத்தில் உள்ள குழுவிற்குப் பிரயோகிக்கப் பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இப்பொழுது எமது பழமொழிக்கு மீண்டும் வருவோம். **பந்திக்கு முந்து படைக்கும் பீந்து** என்பது ஒருவரின் வீரஉணர்வினை வேண்டி நிற்கும் ஒரு பழமொழியாகத் தோற்றவில்லையா? போர்க்களத்திலே படைநிலையில் இருந்து கொண்டிருந்து பந்திக்கு முந்து அங்கு எதிரியை நேருக்கு நேர் சந்தித்துப் புறமுதுகிடச் செய். அன்றேல் வீர மரணமெய்து. என்று வீர உணர்வினை ஊட்டும் தமிழ்ப் பழமொழி இன்று எப்படி எம்மையெல்லாம் சாப்பாட்டு ராமர்களாக்கி விட்டது பார்த்தீர்களா?

மண்குதிரையை நம்பி ஆந்நுள் இருங்கலாமா?

மண்ணால் செய்யப்பட்டகுதிரை நீரில் கரைந்துவிடும். அதை நம்பி ஆற்றைக் கடக்க முயற்சிக்காதே. அது அறிவு பூர்வமான செயலன்று என்று கூறுகிறது இப்பழமொழி. மண்ணால் குதிரை செய்து அது ஓடும் என்று நம்பி அதன் மீது ஏறி அமர்வதே அறிவற்ற செயல். இது இப்படியிருக்க அந்தக் குதிரையின் உதவியுடன் ஆற்றைக் கடக்கவாமென்று நம்பிக்கை வைப்பது அதை விட மோசமானதல்லவா? நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாததொன்றினை நம்பி ஒரு முயற்சியில் ஈடுபடாதே என்பதே இப்பழமொழியின் மூலம் கூறப்படும் அறிவுரையாகும்.

குதிரை என்பது குதிரை என்ற பதத்திலிருந்து மருவி

வந்ததொன்றாகும். குதிரீ என்றால் என்ன?

ஆற்றில் உள்ள மணலோ மண்ணோ ஒரே சீராக அமையாது. சில இடங்களில் மேடாகவும் சில இடங்களில் பள்ளமாகவும் காணப்படும். மேடாக இருக்கும் மணல் திட்டித் திட்டாக சிலசமயம் நீர் மட்டத்துக்கு மேல் எழுந்தும் காணப்படும். அந்தத் திட்டிகள் ஆற்று நீரை ஆழமற்றதாகத் தோன்றச் செய்யும். இத்தகைய திட்டி குதிரீ என வழங்கப்படும். இந்தக் குதிரீகளுக்கு அருகாமையில் பெரும்பாலும் நீர்நிலை ஆழமாக இருக்கும். குதிரீன் மேட்டை மட்டும் பார்த்து அதை ஆழமற்ற ஆற்றுப் பகுதி என நம்பிக் கடக்க முயல்வோமாயின் கண்ணுக்குப் புலப்படாத மடுவின் ஆழத்தில் மூழ்கி விடும் அபாயம் உண்டு. இதனையே இப்பழமொழி நமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது. குதிரை என்பது குதிரீசக ஐ என்று இரண்டாம் வேற்றுமை உருபேற்று வந்துள்ளதேயன்றி குதிரையை என்று வரவில்லை.

**கல்லைக் கண்டால் நூயைக்காணாம்;
நூயைக்கண்டால் கல்லைக்காணாம்.**

கல்லும் நாயும் நமக்கு நாளாந்தம் பழக்கப் பட்டவை. உறுமிக்கொண்டு வரும் நாயைக் கலைக்க நாம் உடனே தூக்குவது கல். சிறு கல் கூடச் சமயத்தில் எமக்குக் கடிநாயின் எதிர்ப்பினைச் சமாளிக்க உதவுகின்றது. சில வேளை நாய் கடிக்க வரும் போது குனிந்து கல்லைப் பொறுக்கிக் கொள்ள முயன்றால்... ஒரு கல் கூடக் கண்ணுக்குத் தட்டுப்படாது. அந்த வேளையில், நமது சிந்தனையைத் தாக்கிச் செல்வது தான் மேற்கூறப்பட்ட பழமொழி.

கால ஓட்டத்தில் பழமொழிகள் மருவி வருவது வழமை. நமக்கு மிக நெருக்கமான சம்பவங்கள், அனுபவங்களுடன் அவை எளிதாகப் பிணைக்கப் பட்டு விடுகின்றன. காலப்போக்கில் அதன் மூலக்கருத்து மறக்கப்பட்டு விடவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

ஒரு சிற்பி ஒரு நாயின் உருவத்தைக் கருங்கல்லிலே தத்துவமாக வாடித்திருக்கின்றான். கருகருவேன்று நாயின் உருவம் அந்தக் கல்லிலே செதுக்கப்பட்டு விட்டது நீங்கள் உங்கள் நண்பருடன் அந்தச் சிலையைக் காணச் செல்கின்றீர்கள். நீங்கள் மிக்க கலாசனையுள்ளவர். நண்பரோ கலை கிலே என்ன விலை என்று கேட்பவர். ஆனால் சிற்ப்த கட்டட

ஒப்பந்தக்காரர். இருவரும் நமது சிற்பி செதுக்கிய நாயின் சிலையைப் பார்க்கின்றீர்கள். ஒரே சூழ்நிலையில், ஒரே சிற்பத்தையே இருவரும் பார்த்து இரசிக்கின்றீர்கள். திரும்பி வரும் வழியில் ஆஹூ, என்ன அழகான நாய் அதன் முகத்தில் தெரியும் உணர்வுதான் என்ன? எவ்வளவு தத்ரூபம்... என்டெல்லாம் உங்களை மறந்து உரைக்கின்றீர்கள். நண்பர் சுற்று முற்றும் சற்று மிரட்சியுடன்

பார்க்கின்றார். எங்கும் நாயைக் காணவில்லை. முடிவில் உங்களிடமே கேட்டு விடுகிறார். எந்த நாய்? எங்கே நிற்கிறது? உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கும். அவர் அந்தச் சிற்பத்திலே நாயைக் காணவில்லை. தனது அறிவுக்கெட்டிய வகையில் கருங்கல்லைத் தான் கண்டிருக்கிறார். நல்ல கருங்கல். கட்டிடத்துக்கு உறுதிதரும். இந்தப் பிரதேசத்தில் இவ்வகைக் கல் கிடைக்குமா? என்றவாறெல்லாம் அவரது சிந்தனை சென்றிருக்கிறது. அவர் கல்லைத்தான் அங்கு கண்டமையால் நாயைக் காணமுடியவில்லை. நீங்கள் அங்கு கல்லைக் காணவில்லை. ஒரு நாயைத்தான் கண்டிருக்கிறீர்கள். இப்பொழுது மீண்டும் நமது பழமொழியைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். புதிய கருத்தொன்று புலப்படுமல்லவா?

மேற்கண்ட பழமொழியைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்படித்து நமக்குத் திரு மூலர் அருளிய திருமந்திரத்தின் எட்டாம் தந்திரத்தில் வரும் ஒரு செய்யுள் ஞாபகத்துக்கு வரக்கூடும்.

மரத்தை மறைத்தது மா மதயானை
மரத்தின் மறைத்தது மா மதயானை
மரத்தை மறைத்தது பார் முகற் பூதம்
மரத்தின் மறைத்தது பார் முகற் பூதமே...

செய்யுளின் கருத்து. மரத்தில் செதுக்கிய மதயானையின் உருவையானையாகக் கருதிப் பார்த்தால் அங்கு மரம் நம் கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. யானையின் உருவமே முன் நிற்கின்றது. அதே வேளை, அந்த யானையின் உருவை மரத்தினால் செய்யப்பட்டது என்ற உணர்வோடு நோக்கும் போது யானையின் உருவம் மறைந்து, வெறும் மர வடிவம் என்ற எண்ணம் நிலை பெறுகின்றது. இது போன்றே இவ்வுலகத்தினுள் இறை சக்தி, தானாகவும் உலகப் பொருள்களாகவும், தனித்தும் பார்த்தும் நிற்கின்றது. உலகியல் வாழ்வோருக்கு, உலகம் ஐம்பூதங்களாலான மாறும் பொருட்களும் உயிர்களுமாகவேகாட்சி தரும். உள்ளின்று உண்மையை அறிந்தோருக்கு இவ்வுலகம் பிரமத்தின் வடிவமே என்பது புலனாகும். இந்தச் செய்யுளுக்கும், மேற்கூறப்பட்ட பழமொழிக்கும் கருத்து ரீதியாக ஒற்றுமை உள்ளதை அவதானிக்க முடியும்.

25 உருமாறும் பழமொழிகள்

நாய் என்றதும் மற்றொரு பழமொழி நனைவுக்கு வருகின்றது. இது மருத்துவத்தோடு தொடர்புபட்டது.

நாய் கடிக்குச் செருப்படி

நாய் கடித்ததும் அந்த இடத்தில் நாம் அணிந்திருக்கும் செருப்பால் உடனே நாய் கடித்த இடத்தில் அடிக்க வேண்டும். அது நாய்க் கடிக்குச் சிறந்த கைமருந்தாக கிராமங்களில் கருதுவர். உண்மையில் சில கிராமங்களில் இம்முறை இன்றும் வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. **நாணம்** போகும் என்று கூறி சில முதியவர்கள் இந்த வைத்திய முறையை நாடுவதுண்டு. இதுவொரு மூடநம்பிக்கை மட்டுமல்ல. ஆபத்தான பின்விளைவுகளைக் கொண்டு வரக்கூடியதுமாகும். விசர் நாய்க் கடிக்குப் போதிய மருத்துவம் இல்லாவிடில் மரணத்தை வரவழைக்கும். A.R.V. எனப்படும் தடுப்பு ஊசி உடனே போடப்படல் வேண்டும். அப்படியாயின் நம் முன்னோரின் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடான பழமொழிகள் நம்மைத் தவறான வழியில் இட்டுச் செல்கின்றனவா? இல்லை.

செருப்படி என்பது ஒரு மூலிகையின் பெயர். இதை திருவாரூர் பாதம் என்றும் கூறுவர். (சிபிரைசுடி, சஞ்சீவி - உதயன் வாரமலர், 25.01.1986) விசர் நாய்க் கடிக்கு நிவாரணியாக இந்த மூலிகையை நாய் கடித்தால் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது தான் நாய் கடிக்குச் செருப்படி என்ற பழமொழியின் கருத்தாகும்.

கைப்புண்டுகளுக்குக் கண்ணாடி எதற்கு?

உள்ளங்கையின் நெல்லிக்கனி போல என்கிறோம். உள்ளங்கையில் உள்ள நெல்லிக்கனியைப் போன்று ஒரு குறித்த விடயம் மிகவும் தெளிவாக உள்ளது என்பதே அதன் பொருள். உள்ளங்கையில் உள்ள ஒரு பொருளை நாம் மிக இலகுவாகவும் கூர்மையாகவும் அவதானிக்க முடிகின்றது. அவ்வாறே கையிலுள்ள புண்ணைப் பரிசோதிக்க கண்ணாடி தேவையில்லை. வெறும் கண்ணாலேயே நேரடியாகப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். உங்களுக்கு நெருக்கமான நண்பர் ஒருவரைப்பற்றி மூன்றாமவர் உங்களிடம் தெரிவிக்க முயலும் போது, அவரை எனக்குத் தெரியாதா? அவரைப்பற்றி நீர் சொல்லியா தெரிய வேண்டும். கைப்புண்டுகளுக்குக் கண்ணாடி எதற்கு? என்று திரும்பக்

கூறி அவரை வாயடைக்கப் பண்ணி விடுவீர்கள்.

கைப்புண் என்பது இங்கு மருவி வந்ததொரு சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றது. கைப்புண் என்பதே இப்பழமொழியில் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும். இது வளையலைக் குறிப்பிடுகின்றது. கழுத்தில், காதில், மூக்கில் அணியும் நகைகளை முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் பார்த்து இரசித்துக் கொள்ளலாம். தலையில் அணிவதையும் அவ்வாறே கண்ணாடியின் உதவியுடன் இரசிக்கலாம். கையில் அணியும் வளையலை இரசிக்கக் கண்ணாடி தேவையா? நோடியாகவே கண்ணால் கண்டு இரசிக்கலாமே. இதைத்தான் சொல்கிறது **கைப்புணுக்குக் கண்ணாடி எதற்கு** என்ற பழமொழி. பூண் புண்ணாக மாறியதால் அடிப்படைக் கருத்தில் மாற்றம் ஏதும் நிகழவில்லை.

அரசகை நம்பிப் புருஷகைக் கைவிடாதே

ஒரு நாட்டைக் காப்பவன் அரசன். அவனே என் வீட்டையும் காக்கக் கடமைப்பட்டவன். ஏனெனில் அந்த நாட்டுக்குள் தான் என் வீடும் உள்ளது. என்று கூறிக் தன் கணவனைத் தூத்த முற்பட்ட ஒரு பெண்ணுக்குக் கூறும் அறிவுரை போன்று இவ்வுவமைத் தொடர் அமைகின்றது. இங்கு அரசன் என்பது அரசமரத்தைக் குறிப்பிடுகின்ற பதமேயன்றி நாடாளும் மன்னனைக் குறிப்பிடுவதல்ல.

ஒரு குடும்பத்தில் குழந்தை வேண்டும் என்றால் அரசமரத்தைச் சுற்றிக்கும்பிடும் கிராமிய வழக்கு முற்காலத்தில் இந்துக்களிடையே பரவலாக இருந்து வந்துள்ளது. அரச மரத்தைச் சுற்றிவந்தால் குழந்தைப் பாக்கியம் கிட்டும் என்ற நம்பிக்கையில் ஊறியவன் அரசமரத்தை மாத்திரம் நம்பியிராமல் கணவனுடனும் இணைந்தாக வேண்டும் என்ற கருத்தை நேரிடையாக இப்பழமொழி வாயிலாகக் குறிப்பிடுவதன் மூலம், மறைபொருளாக ஆண்டவனையோ, அதிர்ஷ்டத்தையோ மாத்திரம் நம்பியிருப்பவர்களுக்கும், எல்லாம் விதிவசம் என்ற சித்தாந்தத்தில் ஊறி முயற்சியேதும் எடுக்காமல் தம் வாழ்நாளில் பெரும் பகுதியை அவமே கழிப்பவர்களுக்கும் உழைப்பாகிய புருஷனை மறந்து இவற்றை மாத்திரம் நம்பி உன் வாழ்வை வீணாக்காதே என்ற எச்சரிக்கையை வாழ்க்குவதாகவும் இத்தொடர் அமையலாம்.

உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நீகை

ஒருவர் எமக்குச் செய்த உதவியை நாம் என்றென்றும் மறவாதிருக்க வேண்டும் என்பதே உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நீகை என்று கூறிக்

சூக்கமாக விளக்குகின்றோம். எமக்கு ஒரு வேளை உணவை உவந்தளித்தவரை உப்பிட்டவர் என்ற பதத்தினால் விளக்கிறோம். உள்ளளவும் என்றால் உள்ள வரையும், உள்ளமட்டும் என்பது பொருளாகும். இங்கும் எமக்கு ஒரு சிறு சந்தேகம் தோன்றலாம். யாரை யார் உள்ள மட்டும் நனைப்பது? உப்பிட்டவர் உள்ளமட்டும்? உப்பைத் தின்றவர் உள்ளமட்டும்? உப்பிட்டவர் உள்ளமட்டும் தான்எனக் கொண்டால், ஒரு வேளை அவர் இறந்து விட்டால் அவரது மனைவி பிள்ளைகளைக் கண்டு கொள்ளாமல் இருக்கலாமா? அது மிகவும் மோசமான குணாதிசயமாயிற்றே உப்பைத் தின்றவர் - பயன் பெற்றவர் உள்ளமட்டும் தான் நனைப்பது என்ற வரையறை இருந்தால் இவர் இறந்தபின் இவரது மனைவி பிள்ளைகள் தமது குடும்பத் தலைவனுக்குச் செய்த உதவியை மறந்து விடலாகுமா? அதுவும் தர்மமாகாதே. அப்படியாயின், உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நனை என்றதன் அர்த்தம் எதுவாகவிருக்கும்?

உள்ளளவும் என்றால் உள்ளத்தளவும் என்று தான் பொருள் கொள்ள வேண்டும். அதாவது உள்ளத்தில் அவரது உதவியை நிலை நிறுத்தி நன்றி செலுத்த வேண்டுமென்பதையே உள்ளளவும் நனை என்ற பதத்தின் மூலம் நம் முன்னோர் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் .

உப்பிடல்என்பது உணவளித்தலைக் குறிப்பிடுகின்றது. விருந்தோம்பல், தமிழர் பண்பாட்டில் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ள நன்னெறியாகும். தானத்தின் மூலம் ஒருவர் புண்ணியத்தைத் தேடிக்கொள்ளலாம் என்பது பொதுவானதொரு நம்பிக்கை. அன்னதானம் ஏழைமக்களுக்கு மட்டும் செய்வதன்று. அது உயிரினங்கள் யாவற்றிற்கும் உணவிடலைக் குறிக்கும். இது தொடர்பான பழமொழியொன்றை அடுத்ததாகக் காண்போம்.

எறும்பு திச்சுக் கண்டிரையும்

நீங்கள் அருந்தும் தேநீர்க் கோப்பைக்குள் தவறுதலாக ஒரு எறும்பு விழுந்து விடுகிறது. தர்மசங்கடமான நிலைமையைச் சமாளிக்க தேநீரை உபசரித்தவர் கூறுவது எறும்பு தின்றால் கண்டிரையும் என்று நம் முன்னோர்கள் கூறிவைத்திருக்கிறார்கள். உமக்கு வயதான காலத்தில் கண்பார்வை மங்காமல் இருக்க வேண்டுமானால் நிறைய எறும்புகளைத் தின்றாக வேண்டும் என்பது தான்.

உண்மையில் எறும்பு தின்றால் கண் தெரியும் என்று கூறுவது எவ்வளவு மூடத்தனமான கருத்து. இதையெல்லாம் காலம் காலமாக நம் மூதாதையர் நமக்குச் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்களே என்று அவநம்பிக்கை கொள்ள வேண்டாம்.

பெரியளவில் அறம் செய்ய இயலாதவர்கள், எறும்பு போன்ற சிற்றயிர்களுக்கு நெய்யரிசி போன்ற பதார்த்தங்களை இட வேண்டும். அந்த உணவை எறும்பு தின்றால் அதன் மூலம் எமக்குப் புண்ணியம் வந்து சேரும். எமது அகக் கண் திறந்து கொள்ளும் என்பதே அதன் ஆன்மீகக் கருத்தாகும். ஆழமான கருத்துள்ள இப்பழமொழி மேலோட்டமாக நோக்கப் படும் போது தவறான கருத்தை நமக்குப் புகட்டுகின்றது.

தமிழர் தம் பாரம்பரிய மரபில் தலைவாசலில் மாக் கோலமிடுவது இந்தக் கருத்துக்கு மேலும் வலுவூட்டுகின்றது. கோலம் மாவும் பதார்த்தங்களால் இடப்படுவது. எறும்பு போன்ற சிற்றயிர்களுக்கு நான் தோறும் வீட்டு மூலையில் மாவைக் கொட்டி வைத்து விடுந்தோம்புக என்றால் எல்லோருக்கும் மனம் வருமா? எறும்பைக் கண்டால் பூச்சிநாசினியைல்லவா தேடுகின்றோம். அதனால் தானோ என்னவோ நம் முன்னோர்கள் கோலம் என்ற கலைப்பேர்வையில் நாமநியாமலே எம்மைப் புண்ணியம் செய்ய வைத்து நம் கண் திறக்க வகை செய்துள்ளனர்.

குட்டுப் பட்டாலும் மோதிரக்கையால் குட்டுப்படு.

பாடசாலையில் கீழ்வகுப்பு மாணவனொருவனிடம் அடிவாங்கிக் கொண்டு வரும் மகனைப் பார்த்து, குட்டுப் பட்டாலும் மோதிரக் கையால் குட்டுப்பட வேண்டும். இந்தச் சிறு பையனிடம் அடிவாங்கிக் கொண்டு வருகின்றாயே என்று எள்ளி நகையாடுகிறார் ஒருவர். மோதிரக் கைக்கு என்ன மகிமை உள்ளது? ஒரு வேளை மோதிரக் கை என்பதால் பணக்காரக் கையாக இருக்குமோ? பணக்காரனிடம் அடி வாங்கினால் அதில் பெருமை பேச என்ன உண்டு?

மோதிரக் கை என்பது மோதுகிற கை என்று இருந்திருக்க வேண்டும் என்பாரும் உளர். குட்டுப் பட்டாலும் மோதுகிற கையால் குட்டுப்பட வேண்டும் என்பது தான் பொருத்தமாக இருக்கும் போல் தோன்றுகின்றது. மோதுகிற கை என்பது தனது சக்திக்கு நிகரானவன் என்று பொருள் தருகின்றது. தன்னுடன் மோதுகிற சக்தியைக் கொண்டவனுடன் தான் ஒருவன் பொருத முன் வர வேண்டும். தன்னை விட வலிமை

குறைந்தவனுடன் மோதுவது பாவம். வலிமை கூடியவனுடன் மோதுவது ஆபத்து. எனவே தன்னுடைய சக்திக்கு நிகரானவனுடனேயே ஒருவன் மோத முன்வரல் வேண்டும் என்ற கருத்துத்தான் இங்கு போதிக்கப் பட்டுள்ளது.

தன்னைக் குட்டுபவன் தன்னுடன் மோதுகிற சக்தியைக் கொண்டவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதே இப்பழமொழியின் உட்கருத்தாகும்.

கப்பல் கவிழ்ந்தாலும் கன்னத்தில் கை வையாடே.

போதுவாக நம் வீடுகளில் ஒருவர் எதேச்சையாகக் கூட நாடியில் கை வைப்பதைப் பெரியோர் விரும்புவதில்லை. கப்பல் கவிழ்ந்தாலும் கன்னத்தில் கைவையாதே என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. மேற்கூறப்பட்ட ஒழுக்கவியலுக்கும் இப் பழமொழிக்கும் கருத்தளவில் எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாத போதிலும் சோகமே உருவாக ஒருவர் கன்னத்தில் கைவைத்துச் சிந்தித்திருக்கும் வேளை என்ன, கப்பல் கவிழ்ந்த மாதிரிக் கன்னத்தில் கைவைத்தபடி இருக்கிறாய். என்ன பிரச்சினை என்று விசாரிப்பவர்களை அன்றாட வாழ்க்கையில் அதிகமாகச் சந்தித்திருக்கின்றோம். எல்லாம் இந்தக் கன்னத்தால் வந்த விளை.

கன்னம் என்பதற்கு வேறொரு பொருளும் உண்டு. திருடனுக்குத் திருட்டுக்கு உதவுவது கன்னக் கோல். அன்னம் இட்ட விட்டிலே கன்னம் வையாதே, என்ற பழமொழியில் பயன்படுத்தப் பட்ட கன்னம் இக்கன்னக் கோலாகும். ஒருவனுக்குத் தன் சொத்து அழிந்து போகும் நிலை வந்தால் கூட, அதாவது பெருந் திரவியங்களுடன் வரும் தன் சொந்தக் கப்பலே கடலில் முற்றாக மூழ்கி விடும் நிலை வந்தால் கூட, ஒருவன் திருட்டுத் தொழிலிலே இறங்கக் கூடாது. அது அவமானம் என்ற கருத்தை கப்பல் கவிழ்ந்தாலும் கன்னத்தில் கை வைக்காதே என்ற பழமொழி கூறுகின்றது.

ஆநீலும் சாவு நூநீலும் சாவு

வாழ்வு நிலையற்றது என்ற கருத்தில் மேற்கண்ட உவமைத் தொடர் அடிக்கடி கூறப்படுவதுண்டு. ஆறு வயதிலும் சாவுதான் நூறு வயதிலும் சாவுதான். எப்போதும் அது வரும். அதற்கு ஏன் நாம் மனதைப் போட்டு அவட்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்ற தத்துவம் பேசுபவர்கள் இந்த

வசனத்தை மறக்க மாட்டார்கள்.

இது யாரால் யாருக்கு எப்போது கூறப்பட்டதென்பதை சந்தர்ப்பம் கூறி விளக்கும் பொருட்டு சற்று மகாபாரதத்துக்குள் நுழைய வேண்டியுள்ளது. கர்ணன் போருக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகின்றான். சூந்தி தேவி, தன் மகன் தான் கர்ணன் என்ற உண்மையைப் போய் கர்ணனிடம் கூறிய பாண்டவருக்கு எதிராகப் போரிடாது தடுக்க முயல்கிறான். கர்ணா, நீ பாண்டவர்களுடன் சேர்ந்து அறுவராகி விடு. அவர்களுடன் போரிடாதே. அவர்கள் உன் தம்பியர். என்கிறான்.

கர்ணன் கூறுகின்றான், அம்மா! நான் பஞ்சபாண்டவர்களுடன் சேர்ந்து ஆறு போரனால் அந்த கௌரவர்கள் என்னைச் சும்மா விட்டு விட மாட்டார்கள் அந்த ஆறிலும் எனக்குச் சாவுதான். அதே போல் இந்த நூற்றுவரான கௌரவருடன் இருந்தாலும் பாண்டவர்கள் என்னை விட மாட்டார்கள். இந்த நூறிலும் சாவு தான் என்கிறான். இந்தக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வழக்கில் வந்ததே ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு என்ற மரபுத்தொடராகும்.

தமிழ் மொழியில் ஆறு நூறு என்பன போன்று இலக்கங்களை மாத்நிரம் கூறி அதன் உட்கருத்தைப் புரிய வைக்கும் மறைபொருள் வழக்கு அன்றுதொட்டு இன்று வரை இருந்து வந்துள்ளது.

உதாரணமாக நால்வர் என்பது சமய குரவர் நால்வரை இந்து சமயம் குறிக்கின்றதென்று முன்னர் கண்டோம். நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி என்ற பதத்தில் நாலு என்பது நாஸ்டயாரின் சேய்யுள்களையும், இரண்டு என்பது வள்ளுவரின் திருக்குறளையும் குறித்து நிற்கின்றன.

ஐந்தும் கெட்டு அறிவு கெட்டு... என்று கூறும்போது இங்கு ஐந்து புலன்களையும் அது குறிக்கின்றது. பார்த்தல், கேட்டல், நுகர்தல், கவைத்தல், உணர்தல் ஆகிய ஐந்து உணர்வுகளையும் இழந்து நிறல் என்பது இதன் கருத்தாகும்.

முடிவுரை

நாட்டார் இலக்கியங்களில் ஆக்கியோன் யார் என்பதைக் கண்டு பிடிப்பது மிகவும் கடினமானதாகும். பழமொழிகளும் நாட்டார் இலக்கியம் என்ற வகையில் ஒவ்வொரு பழமொழியும் யாரால் அல்லது எந்தக் காலகட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்டது என்பதைக் கூறுவது கடினமான தொன்றாகும். வாய்மொழி இலக்கியங்களாக வழக்கில் இருந்து வரும் பழமொழிகளின் கருத்தினை இது இன்னது தான் என அறுதியிட்டுக் கூறுவதும் கடினமானதே. பழமொழிகள் வாசித்துக் கற்று உணரப்படுவதை விட செவிவழியாகப் பரவுவதே அதிகம் செவிவழிப் பரவலின் காரணமாக உச்சரிப்பு, பதப் பிரயோகம் என்பன காலப் போக்கில் இடத்துக்கிடம் மாறுபடுவது தவிர்க்கமுடியாததொன்றாகும்.

இச்சிறு நூலில் பழமொழிகளின் உருமாற்றத்தைக் கோட்டுக் காட்டும் முயற்சியொன்று மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதேயன்றி எவ்வகையிலும் ஓர குறிப்பிட்ட பழமொழி குறிப்பிட்டதொரு கருத்தைத் தான் உணர்த்தி நிற்கின்றதென்று ஆராய்ந்து நிரூபிக்க முற்படவில்லை. அது சிக்கலான காரியமாகும். நாட்டார் இலக்கியத்தின் பால் ஏற்பட்ட இயல்பான ஈடுபாட்டின் காரணமாக, ஆங்காங்கே வாசித்துத் தொகுத்தவையும், அறிஞர்களின் தொடர்பால் ஏற்பட்ட கருத்துப் பரிமாற்றங்களில் கிரகித்து வைத்தவையும், கிராமத்து முதியோரின் வாய்வழி வந்தவையும் காலத்துக்குக் காலம் கட்டுரைகளாக ஈழத்துத்தமிழ் வாரமலர்களில் பிரசுரமாயின. இவ்வகை வானொலியிலும் ஒலியர்ப்பப்பட்டன. அவை ஒருங்கு திரட்டப்பட்டுச் சிறு நூலாக இன்று உங்கள் கரங்களில் தவழ்கின்றது.

பழமொழிகளை மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்குமிடத்து அர்த்தமற்றவை போலத் தோன்றினாலும் அவை ஆழமான உட்கருத்தைக் கொண்டிருப்பதைச் சில பழமொழிகளின் வாய்வாக இச்சிறு நூலில் காட்ட முற்பட்டுள்ளோம். இங்கு குறிப்பிட்டவற்றை விட இன்னும் ஏராளமானவை அர்த்தமற்றவை போலவும் யதார்த்தத்துக்கு ஒவ்வாதவையாகவும் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. அவற்றின் நுண்பொருளைக் கண்டறிந்து பழமொழியின் ஆழக்கருத்தினை வெளிப்படுத்த வேண்டியது தமிழ் அறிஞர்களின் கடமையாகும்.

வாய் மொழி இலக்கியத்தின் மதிப்பினை இன்றைய தலை முறையினருக்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்கு இச் சிறு முயற்சி ஓரளவு பயனளிக்கும் என நம்புகின்றோம்.

TENTATIVE

The following are the proposed amendments to the
constitution of the National Council of the
American People. These amendments are
intended to provide for a more effective
organization and to increase the
efficiency of the Council. The amendments
are as follows:

1. The National Council shall be organized into
divisions, each of which shall be
responsible for the execution of the
policy of the Council in its respective
field. The divisions shall be
appointed by the National Council and
shall report to it at such times and
in such manner as it may direct.
2. The National Council shall have the power
to create such offices and positions
as it may deem necessary for the
efficient conduct of its business.
3. The National Council shall have the power
to suspend or remove any officer or
employee of the Council for cause.
4. The National Council shall have the power
to grant such honors and awards as
it may deem appropriate to any
individual who has rendered
distinguished service to the
National Council.
5. The National Council shall have the power
to make such rules and regulations
as it may deem necessary for the
efficient conduct of its business.
6. The National Council shall have the power
to do all such other and various
acts as may be necessary or
proper for the efficient conduct
of its business.

NS

அச்சுப்பதிவு
அடியோத்தி நூலக சேவைகள்

01582 616070

